

การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ
พ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก

ISBN: 978-616-92127-1-3

ลิขสิทธิ์ © พ.ศ. 2557 มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

การคัดลอกข้อความหรือนำข้อมูลจากเอกสารนี้ไปอ้างอิงหรือปรับใช้ ขอให้ระบุแหล่งที่มาจากศุภนิมิตให้ชัดเจนด้วย เอกสารฉบับอิเล็กทรอนิกส์สามารถดาวน์โหลดได้จาก

<http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> กรุณาส่งคำถามหรือความคิดเห็นของท่านไปที่ childsafetourism@wvi.org

ศุภนิมิตเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ภาพทั้งหมดในเล่ม ภาพปกโดย Somluck Khamseen

ภาพเด็กๆ ที่นำมาใช้ในเอกสารนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบคำอธิบายเท่านั้น และเพื่อเป็นความรู้ของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย มิใช่เป็นการแสดงว่าเด็กเหล่านี้เป็นเหยื่อของการทารุณกรรมทางเพศแต่อย่างใด ศุภนิมิตยึดมั่นปฏิบัติตามมาตรฐานการคุ้มครองเด็กในการถ่ายภาพเด็กๆ

ออกแบบโดย อินิส คอมมิวนิเคชั่น (Inis Communication) และจัดเรียบเรียงเอกสารในฉบับภาษาไทยโดย เอกโค้ คอมมิวนิเคชั่นส์ (EQHO Communications Ltd)

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นโครงการที่ริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557)

การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ
พ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก

กิตติกรรมประกาศ

การพัฒนาปรับปรุงคู่มือวิทยากรฉบับนี้ดำเนินการโดยคุณอาร์ติ คาปัวร์ (Ms. Aarti Kapoor) ผู้จัดการโครงการระดับภูมิภาค และคุณอาฟรูซ คาเวียณี จอห์นสัน (Ms. Afrooz Kaviani Johnson) ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นโครงการที่ประสานงานกับบุคคลและองค์กรหลากหลายสาขา ขอขอบคุณคุณแอนิต้า ดอดด์ส (Ms. Anita Dodds) ที่ปรึกษาในการจัดทำคู่มือฉบับร่างครั้งแรกสำหรับการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเมื่อปี พ.ศ. 2555 และขอบคุณคุณเจลิมรัตน์ ชัยประเสริฐ คุณจันดา แพง คุณจันสมร บัวคำวงษา และคุณนิวเย็น คานฮอย ผู้ประสานงานระดับประเทศของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยประเทศไทย กัมพูชา ลาวและเวียดนามตามลำดับที่ได้ให้คำแนะนำในการทดลองนำร่องเพื่อรับเนื้อหาและรูปแบบของคู่มือให้เข้ากับบริบทของแต่ละประเทศตลอดในช่วงปี พ.ศ. 2555-2557 ขอขอบคุณสำหรับข้อคิดเห็นอันมีค่าจากเจ้าหน้าที่ศูนย์นิมิตสากล คุณคริสทีน มิคายลิดิ (Ms. Kristine Mikhailidi) ผู้เชี่ยวชาญโครงการป้องกันเด็ก รวมทั้งเจ้าหน้าที่จากองค์กรเครือข่ายภาคสนามที่ได้นำคู่มือนี้ไปใช้ในเบื้องต้น ขอขอบคุณคุณเวริตี้ โควาล (Ms. Verity Kowal) เจ้าหน้าที่การสื่อสารของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยที่รวบรวมข้อมูลขั้นสุดท้ายจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อการจัดพิมพ์คู่มือฉบับนี้ ในปี พ.ศ. 2557 และทำยี่สุดท้ายโครงการขอขอบคุณ คุณพัชรา แสงวิชัย ในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และคุณกันทิตา เซตล่า ซึ่งช่วยพิสูจน์อักษรและเรียบเรียงเนื้อหาในขั้นสุดท้ายเพื่อปรับให้เข้ากับบริบทของประเทศไทย

สารบัญ

คำนำ	ii
ความเป็นมา	iv
วัตถุประสงค์ของคู่มือ	v
การใช้คู่มือ	vi
ส่วนที่ 1 ขั้นเริ่มต้น (เตรียมการก่อนการฝึกอบรม)	1
คุณสมบัติของวิทยากร	3
ใครควรเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (กลุ่มเป้าหมาย)	4
ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้	5
สิ่งที่จำเป็นในการจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	6
ระยะเวลาของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	8
แนวทางพิเศษในการฝึกอบรมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก	10
ส่วนที่ 2 คู่มือสไลด์	13
ส่วนที่ 3 ภาคผนวก	47
ภาคผนวก 1: บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าประชุมนำกลับ	49
ภาคผนวก 2: แบบบันทึกข้อมูลของผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม	60
ภาคผนวก 3: แบบทดสอบก่อนการอบรม/ประชุม	61
ภาคผนวก 4: แบบทดสอบหลังการอบรม/ประชุม	62
ภาคผนวก 5: บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม	63
ภาคผนวก 6: ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม/ประชุม	64
ภาคผนวก 7: แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม	65
ภาคผนวก 8: ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการอบรม/ประชุม	67

คำนำ

การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีการเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากถึง 22.3 ล้านคนจากทั่วโลกเดินทางเข้ามาในปี 2556 เทียบเท่ากับจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงขึ้นจากปี 2555 ถึง 27.5% การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้นำมาซึ่งโอกาสที่ดีมากมายแก่ประเทศไทยและชุมชนต่างๆ

ในขณะเดียวกันนั้นเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่เรายังเห็นการเชื่อมโยงกันระหว่างการท่องเที่ยวและการแสวงประโยชน์จากเด็ก ในประเทศไทยเราจะเห็นเด็กกลุ่มเสี่ยงและครอบครัวของเขาจำนวนมากที่เราหาเงินในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งเด็กหญิงและชายก็สามารถทำงานในธุรกิจที่สภาวะแวดล้อมไม่ปลอดภัยนัก เด็กๆ เหล่านี้หาเงินเลี้ยงชีพจากการขายของที่ระลึกต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวหรือซื้อเครื่องดื่ม โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กๆ เหล่านี้จะได้ไม่ไปโรงเรียน ดังนั้นเด็กๆ กลุ่มนี้จึงมีความเสี่ยงสูงมากที่จะถูกทารุณกรรมทางร่างกาย ทางอารมณ์และทางเพศ

ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงเด็กหญิงและชายตกเป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรมและแสวงประโยชน์ทางเพศ รวมถึงจากการเดินทางท่องเที่ยวด้วย ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กจะมีเป้าหมายไปยังเด็กๆ ที่ทำงานบนท้องถนนหรือสถานประกอบการที่ไม่เป็นทางการ โดยผู้กระทำทารุณกรรมอาจจะใช้วิธีอื่นเพื่อเข้าถึงตัวเด็กกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้โดย การเข้าไปทำงานในโรงเรียนหรือสถานสงเคราะห์เด็กต่างๆ

รัฐบาลออสเตรเลียได้สนับสนุนเงินทุนผ่านโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย (Project Childhood: Prevention Pillar) เพื่อที่จะต่อสู้กับปัญหาการแสวงประโยชน์ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงด้วยวงเงิน 7.5 ล้านเหรียญสหรัฐ (2554-2557) โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยถือเป็นโครงการ ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาจากโครงการป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมอื่นๆ ที่รัฐบาลออสเตรเลียได้สนับสนุนมาก่อนหน้านี้แล้ว

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นการทำงานร่วมกันระหว่าง ศุภนิมิตและสำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติเพื่อแก้ไขปัญหาอันร้ายแรงของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการท่องเที่ยว โครงการนี้ได้ดำเนินงานอยู่ในประเทศกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ไทยและเวียดนามเช่นกัน โดยมีแนวทางการทำงานทั้งในเชิงป้องกันและปกป้องคุ้มครอง

ในประเทศไทย โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยดำเนินการโดยมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทยได้ทำงานร่วมกันกับรัฐบาลและชุมชนเพื่อป้องกันทั้งเด็กชายและหญิงจากการมิให้ตกเป็นเหยื่อของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากการเดินทางและการท่องเที่ยว โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ร่วมทำงานสำคัญนี้ในระดับประเทศและระดับจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากงานวิจัยของศุภนิมิตแสดงให้เห็นว่ายังมีช่องว่างอย่างมากในเรื่องความรู้และความเข้าใจในระดับท้องถิ่นในเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็กและสาเหตุว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เราเชื่อว่าผู้กระทำทารุณกรรมเด็กมักจะเอาเปรียบโดยใช้ช่องโหว่ในความรู้และการเข้าใจที่ผิด เพื่อเข้าถึงและกระทำทารุณกรรมเด็กหญิงและเด็กชาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนในชุมชนต้องรับทราบข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กเพื่อป้องกันปัญหาเหล่านี้

มันจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กจะต้องได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสมเป็นปัจจุบันจะช่วยให้พวกเขาสามารถคุ้มครองเด็กจากอันตรายและสั่งสอนพวกเขาว่าจะดูแลตนเองให้ปลอดภัยได้อย่างไร ดังนั้นพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กจึงมีบทบาทสำคัญที่สุดในการคุ้มครองเด็กจากอันตราย

นี่คือเหตุผลที่ การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม: คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก จึงเป็นเอกสารที่มีคุณค่ามาก เพราะว่ามีคำแนะนำที่ง่ายจะทำตามและมีเครื่องมือสำหรับการดำเนินการเวทีอภิปรายกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก คู่มือวิทยากรประกอบด้วยข้อมูลต่างๆ ทั้งหมดที่วิทยากรต้องการเพื่อดำเนินกิจกรรม ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์หรือเทคโนโลยีน้อยที่สุด เอกสารในคู่มือนี้ก็ได้ถูกนำไปใช้แล้วโดยเจ้าหน้าที่โครงการพิเศษมูลนิธิแห่งประเทศไทยจังหวัดภูเก็ต ชลบุรี (พัทยา) เชียงใหม่ พะเยา ศูนย์แก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รวมทั้งพันธมิตรการทำงาน ดิฉันหวังว่าเอกสารที่ได้จัดพิมพ์อย่างเป็นทางการนี้จะได้ถูกเผยแพร่ออกไปสู่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กทั่วประเทศไทย และมีส่วนช่วยเสริมสร้างเกราะป้องกันเด็กและเยาวชนจากการทารุณกรรมทางเพศต่อไป

ดิฉันขอสนับสนุนให้มีการใช้คู่มือการอบรมนี้ ขอขอบคุณรัฐบาลออสเตรเลียและศุภนิมิตสำหรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการและการดำเนินการที่ผ่านมา

(นางจิตรา ธรรมบริสุทธิ)

ผู้อำนวยการมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

ความเป็นมา

รัฐบาลออสเตรเลียเป็นผู้ริเริ่มโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554- 2557) โครงการนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างศุภนิมิตและสำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime) โดยการนำเสนอแนวทางการดำเนินงานแบบคู่ขนานซึ่งเน้นทั้งงานด้านการป้องกันและการคุ้มครองเด็กในขณะเดียวกัน

ศุภนิมิตทำงานร่วมกับรัฐบาล และชุมชนเพื่อป้องกันเด็กจากการตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว โดยเน้นการให้ความรู้และทักษะผ่านทางการศึกษาและการสื่อสารกับสมาชิกชุมชนรวมไปถึงเจ้าหน้าที่ภาครัฐและเอกชนเพื่อให้สภาพแวดล้อมภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กมากขึ้น

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจของชุมชนเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก รวมถึงงานด้านการศึกษาและการสื่อสารของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ช่วยให้โครงการมีข้อมูลที่เหมาะสมตามบริบทของวัฒนธรรมท้องถิ่นและเป็นข้อมูลปัจจุบันมาเติมช่องว่างทางองค์ความรู้ที่ยังขาดอยู่ พร้อมทั้งหักล้างความเชื่อเดิมๆ เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมได้ ดังนั้นการที่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลที่ถูกต้องและทันเหตุการณ์เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กจึงถือว่ามีผลสำคัญอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์ของคู่มือ

การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กเป็นการประชุมที่มีความยืดหยุ่น และมีเนื้อหาที่เข้าใจง่ายโดยเน้นการให้ความรู้และทักษะพื้นฐานแก่ผู้เข้าร่วมประชุมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ คู่มือวิทยากรในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กนี้ให้แนวทางและเครื่องมือที่ง่าย วิทยากรสามารถนำไปใช้ในการดำเนินการฝึกอบรมได้ในเวลาสองชั่วโมง คู่มือจะแจกแจงขั้นตอนและข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญในการดำเนินการฝึกอบรมไว้อย่างครบถ้วน ซึ่งวิทยากรควรศึกษาคู่มืออย่างละเอียดในขั้นต้นและใช้คู่มือดังกล่าวเพื่อการเตรียมตัว และสามารถเพิ่มเติมหรือปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เข้าประชุมแต่ละคนได้ คู่มือฉบับอิเล็กทรอนิกส์สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism>

การใช้คู่มือ

คู่มือนี้ประกอบด้วยเนื้อหาหลักสามส่วน คือ

ส่วนที่ 1: ขั้นเริ่มต้น (เตรียมการก่อนการประชุม/ฝึกอบรม)

ส่วนนี้จะให้ข้อมูลทั้งหมดที่วิทยากรจำเป็นต้องทราบเพื่อเตรียมตัวก่อนจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เช่น การคัดเลือกผู้เข้าร่วมประชุม สถานที่จัดประชุม การจัดเตรียมอุปกรณ์ และแนวทางพิเศษในการนำเสนอหัวข้อเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่ซึ่งเป็นหัวข้อที่ละเอียดอ่อนต่อผู้เข้าร่วมประชุมฝึกอบรม

ส่วนที่ 2: คู่มือสไลด์

ส่วนนี้จะแนะนำขั้นตอนแต่ละขั้นตอนเพื่อช่วยให้วิทยากรนำเสนอทุกแง่มุมของการร่วมกันอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้พาวเวอร์พอยต์นำเสนอข้อมูลต่อพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก ที่สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> ซึ่งผ่านการตรวจสอบและปรับให้เหมาะสมตามบริบทของประเทศและชุมชนนั้นๆ หากไม่สามารถใช้พาวเวอร์พอยต์ฉายหรือจัดพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวลงในกระดาษฟลิปชาร์ตได้ แนะนำให้วิทยากรใช้คู่มือสไลด์นี้เป็นแนวทางในการนำเสนอ นอกจากนี้คู่มือสไลด์ยังเสนอแนะกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าประชุม พร้อมๆ กับการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าประชุมได้อภิปรายและ/หรือแสดงความคิดเห็นในขณะเดียวกัน

ส่วนที่ 3: ภาคผนวก

ภาคผนวกประกอบด้วยเอกสารข้อมูลเพิ่มเติมที่ช่วยวิทยากรในการดำเนินการประชุมและประเมินเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้รับและนำข้อมูลเหล่านี้มาปรับใช้ในการประชุมครั้งต่อไป เอกสารข้อมูลข้างต้นมีดังต่อไปนี้

- บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าฝึกอบรม/ประชุมนำกลับ
- แบบบันทึกข้อมูลของผู้เข้าฝึกอบรม/ประชุม
- แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม/การประชุม
- แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมฝึกอบรม/ประชุม
- บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม
- ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม
- ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการฝึกอบรม

ส่วนที่ 1

ขั้นเริ่มต้น (เตรียมการ ก่อนการฝึกอบรม)

ชั้นเริ่มต้น

(เตรียมการก่อนการฝึกอบรม)

คุณสมบัติของวิทยากร

เนื่องจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อการคุ้มครองเด็กและเยาวชนจากการถูกทารุณกรรมทางเพศเป็นหัวข้อที่มีความละเอียดอ่อน จึงจำเป็นต้องคัดเลือกวิทยากรอย่างระมัดระวังเพื่อให้ได้ผู้ที่มีศักยภาพและมีทักษะอย่างแท้จริงในการจัดการฝึกอบรม

วิทยากรจะต้องมีความรู้และทักษะเหล่านี้ ดังต่อไปนี้

- มีความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะทางในเรื่องของการคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก
- มีประสบการณ์การทำงานกับชุมชน ในเรื่องของการศึกษาชุมชน การดำเนินการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสอน และการฝึกอบรมในชุมชน
- สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ และสามารถนำวิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมหลากหลายรูปแบบมาใช้ เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุม/อบรม บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ตามที่ได้ตั้งไว้

นอกจากการนำเสนอการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องการทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะในเรื่องการทารุณกรรมทางเพศ แล้ววิทยากรจะต้องสามารถจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการอภิปรายได้ด้วย เช่น ตอบคำถามเฉพาะทางเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่ต้องใช้ความรู้และทักษะในการอธิบายเพื่อให้คำตอบที่ถูกต้องและเหมาะสม รวมไปถึงการช่วยค้นหาวิธีการแก้ปัญหาให้กับผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งอาจเคยตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาก่อนด้วย เนื่องจากหัวข้อของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการทารุณกรรมทางเพศซึ่งเป็นผลจากความสัมพันธ์ทางเพศที่อาจเกิดจากความยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม ดังนั้นวิทยากรจึงต้องพึงระวังเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงทัศนคติ อคติ หรือเลือกปฏิบัติไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ในเรื่องเพศ วิถีทางเพศ (การเลือกที่จะเป็นเพศใดเพศหนึ่งของบุคคลนั้นๆ โดยไม่ต้องคำนึงถึงเพศดั้งเดิมของตน) และอัตลักษณ์ทางเพศ (การแสดงพฤติกรรมตามเพศที่ตนเองเลือกขึ้นมา) เพราะการมีทัศนคติลำเอียงหรือเลือกปฏิบัติต่อเพศ วิถีทางเพศ เชื้อชาติ ฯลฯ นั้นไม่สอดคล้องกับสิทธิสากลของเด็ก และอาจส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะถูกทารุณกรรม ด้วยเหตุนี้วิทยากรจึงควรศึกษาแนวทางเสนอแนะในการจัดฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็กซึ่งได้รวบรวมไว้แล้วในคู่มือเล่มนี้ก่อนที่จะดำเนินการประชุม/ฝึกอบรมในขั้นต้น

ใครควรเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (กลุ่มเป้าหมาย)

การประชุมนี้จัดขึ้นสำหรับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก (เด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี) ซึ่งรวมถึงบุคคลดังต่อไปนี้

- พ่อหรือแม่ของเด็ก หากเป็นไปได้ทั้งพ่อและแม่ควรเข้าร่วมประชุมพร้อมกัน
- ผู้ดูแลเด็ก ด้วยเหตุผลที่หลากหลายทำให้เด็กไม่สามารถอยู่ภายใต้การดูแลอย่างเต็มเวลาของพ่อแม่ที่แท้จริงได้ การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจึงได้รวมเอาผู้ดูแลเด็กเข้ามาเป็นกลุ่มเป้าหมายด้วย ผู้ดูแลเด็กในที่นี้หมายถึงไปถึงญาติโดยสายเลือด พ่อแม่อุปการะ ปู่ ย่า ตา ยาย และผู้ใหญ่คนอื่นๆ ที่รับผิดชอบในการดูแลเด็ก

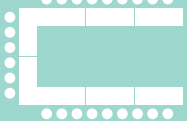

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

หลังจากจบการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก ควรจะมีความเข้าใจในหัวข้อต่อไปนี้

- เข้าใจว่าการทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร
- ตระหนักว่าเด็กสามารถตกอยู่ในภาวะเสี่ยงจากการทารุณกรรมได้อย่างไร
- เข้าใจว่าเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายของการทารุณกรรมทางเพศไม่ควรถูกตำหนิหรือถูกกล่าวโทษไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น
- เข้าใจประเด็นเฉพาะในเรื่องของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กที่เกิดขึ้นในธุรกิจการท่องเที่ยว
- เข้าใจวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ
- ใช้ปฏิบัติการและพฤติกรรมเชิงรุกในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ
- รู้ว่าจะต้องทำอะไรเมื่อเผชิญกับปัญหาการทารุณกรรมทางเพศเด็ก
- รู้จักกลไกช่วยเหลือในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศที่สามารถติดต่อได้ในกรณีที่ต้องการ

สิ่งที่จำเป็นในการจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ผู้เข้าร่วมประชุม	• โดยหลักการแล้วจำนวนของผู้เข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นควรอยู่ที่ 20-25 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมในการจัดอภิปรายและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน หากกลุ่มใหญ่เกิน 40 คนก็จะทำให้ต้องใช้เวลานานยิ่งขึ้นในการอภิปรายและการวิพากษ์วิจารณ์แสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจจะไม่สามารถทำได้อย่างทั่วถึงภายในเวลาที่กำหนด • บางครั้งอาจจำเป็นต้องจัดกลุ่มให้เล็กหรือใหญ่กว่าจำนวนที่ระบุมาข้างต้นซึ่งสามารถทำได้ โดยการที่วิทยากรปรับวิธีการนำเสนอเพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพของผู้เข้าร่วม • เนื่องจากหัวข้อและเนื้อหาของการประชุมมีความละเอียดอ่อน อีกทั้งการแสดงความคิดเห็นในประเด็นเหล่านี้อาจแตกต่างกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย จึงอาจจำเป็นต้องแบ่งกลุ่มอภิปรายตามเพศ แต่อย่างไรก็ตามวิทยากรควรให้ความสำคัญกับความสมดุลระหว่างจำนวนของผู้เข้าร่วมทั้งเพศชายและหญิง ซึ่งรวมถึงจำนวนของพ่อและแม่ของเด็ก และจำนวนของหญิงและชายที่เป็นผู้ดูแลเด็ก บ่อยครั้งที่พบว่าช่วงเวลาการประชุมมีผลต่อการเข้าร่วมของทั้งเพศหญิงและเพศชาย เช่น การจัดประชุมตอนกลางคืนหรือวันหยุด (ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของชุมชนนั้นๆ) อาจมีผลต่อจำนวนผู้เข้าร่วม • เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของการประชุมนี้เป็นกลุ่มของผู้ใหญ่ และข้อมูลบางอย่างที่อภิปรายในที่ประชุมอาจไม่เหมาะกับเด็ก ดังนั้นในระหว่างที่มีการประชุม เด็กจึงควรถูกแยกออกมาอยู่ในบริเวณที่เป็นสัดส่วนแต่ใกล้เคียงกับที่ประชุม โดยมีกิจกรรมที่เหมาะสมทำและมีผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้คอยดูแลในขณะเดียวกัน • ในภาคผนวก 2 จะมีแบบบันทึกการเข้าร่วมการฝึกอบรม ซึ่งใช้บันทึกข้อมูลของผู้เข้าร่วมแต่ละคนด้วย
สถานที่	• วิทยากรควรเลือกสถานที่ซึ่งมีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้และสะดวกสบายมากเท่าที่จะเป็นไปได้สำหรับผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่ สถานที่ดังกล่าวควรเป็นที่ที่ผู้คนคุ้นเคยและเป็นจุดศูนย์กลางในการทำกิจกรรมร่วมกันของชุมชน เช่น ศาลาประชาคม ศูนย์ชุมชน เป็นต้น ซึ่งวิทยากรควรให้การดูแลความสะดวกเป็นพิเศษต่อผู้เข้าร่วมที่เป็นบุคคลพิการ • หากเป็นไปได้ควรจัดเก้าอี้เป็นวงกลมหรือตัวยู เพราะการจัดลักษณะนี้เอื้อต่อการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแบบมีส่วนร่วม ซึ่งผู้เข้าร่วมอาจจะนั่งกับพื้นและไม่ใช้เก้าอี้หรือโต๊ะเลยก็ได้ ในบางกรณีอาจจำเป็นต้องจัดการประชุมนอกอาคาร ซึ่งวิทยากรควรเตรียมสถานที่ให้มีความเป็นส่วนตัวให้มากเท่าที่จะทำได้ กลุ่มครึ่งวงกลม เหมาะสำหรับการอบรมแบบไม่เป็นทางการ (ไม่มีโต๊ะ) รูปตัวยู มักจะใช้สำหรับการอบรมที่เรียนจากวิทยากรโดยตรง

อุปกรณ์	• วิทยากรควรคำนึงถึงระดับการศึกษาและความสามารถที่ต่างกันของผู้เข้าร่วมประชุม จึงควรปรับวิธีการนำเสนอและเครื่องมือที่ช่วยในการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เข้าร่วมแต่ละคน • การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบจะช่วยเพิ่มประสบการณ์เรียนรู้ของผู้เข้าร่วมได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของทรัพยากรที่มีในชุมชนนั้นๆ และสามารถใช้อุปกรณ์หลากหลายรูปแบบได้ • ในที่ซึ่งมีไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าใช้ วิทยากรก็สามารถใช้เครื่องฉายขึ้นจอในส่วนของพาวเวอร์พอยต์นำเสนอต่อตัวแทนชุมชน ในกรณีอื่นๆ ที่ไม่มีไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าใช้ หรืออาจมีแต่ต้องการมั่นใจว่า มีอุปกรณ์พร้อมที่จะดำเนินการประชุมได้ในกรณีฉุกเฉิน (โดยเฉพาะในกรณีที่เกิดการขัดข้องของกระแสไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้า) อาจใช้การพิมพ์หรือเขียนแทนในการนำเสนอ เช่น พิมพ์เนื้อหาในพาวเวอร์พอยต์ลงในกระดาษฟลิปชาร์ต หรือเขียนเฉพาะหัวข้อสำคัญๆ ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ และอธิบายรายละเอียดในระหว่างการนำเสนอก็ได้ • วิทยากรอาจจัดการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยไม่ใช้สื่อทัศนูปกรณ์ใดๆ เลยก็ได้
เอกสารแจก ผู้เข้าร่วม ประชุม	ควรเตรียมข้อมูลต่อไปนี้ไว้แจกให้ผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคน • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมประชุมนำกลับ (ภาคผนวก 1) • บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมในภาคผนวก 5 หรือ หากวิทยากรต้องการให้ผู้เข้าร่วมประชุมทำแบบทดสอบเป็นลายลักษณ์อักษรก็สามารถแจกแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม (ภาคผนวก 3 และ 4) ให้แต่ละคนได้ • แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมฝึกอบรม/ประชุม (ภาคผนวก 7) วิทยากรอาจแจกเอกสารดังกล่าวให้ผู้เข้าร่วมเขียนแสดงความคิดเห็นได้ แต่จะเป็นการดีกว่าถ้าให้ผู้เข้าร่วมได้อภิปรายนำเสนอโดยการพูด เอกสารที่แจกผู้เข้าร่วมข้างต้นควรปรับให้เหมาะสมตามความสามารถในการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมที่ต่างกันของผู้เข้าร่วม
อุปกรณ์อื่น ๆ	• กระดาษฟลิปชาร์ต หรือ กระดาน • ปากกามาร์คเกอร์ หรือ ชอล์ก • ลูกบอลนุ่มๆ (ทางเลือก สำหรับวิธีการแนะนำตัวที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม)

ระยะเวลาของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ออกแบบมาเพื่อให้ใช้เวลาประมาณสองชั่วโมง แต่สามารถใช้เวลามากกว่านี้ขึ้นอยู่กับวิธีการจัดกิจกรรมและการกระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วม

ตารางต่อไปนี้จะแจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาที่ใช้สำหรับแต่ละหัวข้อและการทำกิจกรรมรวมทั้งกิจกรรมทางเลือกในกรณีที่มีเวลาจำกัด ในคู่มือสไลด์ (ส่วนที่ 2) ก็จะมีเครื่องหมาย ● สำหรับสไลด์ที่สำคัญไว้ด้วย

หัวข้อ	เนื้อหา	สำคัญ/จำเป็น	ทางเลือก	ระยะเวลา
แนะนำ	แนะนำวิทยากร	●		5 นาที
	แนะนำผู้เข้าร่วมประชุม		●	ภายใน 15 นาที
	เรามาที่นี่ทำไม	●		5 นาที
	 กิจกรรม: ระดมความคิด: พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กทำอะไร		●	ภายใน 10 นาที
	 กิจกรรม: แบบทดสอบก่อนการประชุม	●		10 นาที
การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร	การทารุณกรรมเด็กคืออะไร การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร	●		20 นาที
เราควรทำอะไรเพื่อให้การคุ้มครองเด็กมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น	1. ข้อมูลใดที่เราจำเป็นต้องรู้			
	ผู้เสียหายคือใคร	●		5 นาที
	ผู้ทำทารุณกรรมคือใคร เขาทำอะไร	●		20 นาที
	อะไรคือผลกระทบจากการทารุณกรรมทางเพศเด็ก	●		5 นาที
	อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างเทคโนโลยีดิจิทัลกับการทารุณกรรมเด็ก		●	15 นาที
	 คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย: ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กที่เป็นผลจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล		●	5 นาที
	อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก	●		5 นาที
	 คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย: ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กที่มีผลจากการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยว		●	5 นาที

หัวข้อ	เนื้อหา	สำคัญ/จำเป็น	ทางเลือก	ระยะเวลา
	2. เราจะคุยกับลูกของเราอย่างไรเกี่ยวกับการดูแลตนเองให้ปลอดภัย			
	 คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/ อภิปราย: พฤติกรรมการป้องกัน ตนเองที่คุ้นเคยด้วยและสนับสนุน คืออะไร	•		10 นาที
	การสร้างความสัมพันธ์ที่เปิดกว้างและไว้วางใจ	•		5 นาที
	การพูดคุยกับเด็กในเรื่องเพศและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ	•		10 นาที
	การสอนวิธีการป้องกันตัวเอง	•		15 นาที
	3. สัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจมีความเสี่ยง	•		5 นาที
	4. หาความช่วยเหลือได้จากที่ไหนบ้าง			
	แหล่งข้อมูลในชุมชน	•		5 นาที
	 กิจกรรม: ทำแผนที่แหล่งข้อมูลในชุมชน		•	ภายใน 15 นาที
	 กิจกรรม: ทำแผนปฏิบัติการ		•	ภายใน 15 นาที
สรุป	 กิจกรรม: ประเมินผลผู้เข้าร่วมประชุม	•		5 นาที
	 กิจกรรม: แบบทดสอบหลังการประชุม	•		10 นาที
	ปิดการประชุม	•		5 นาที

แนวทางพิเศษในการฝึกอบรมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก

ข้อพึงระวังต่อวิธีการดำเนินการประชุม

การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อน จึงจำเป็นที่วิทยากรจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมได้สะท้อนความรู้สึกนึกคิดของตนโดยกลั่นกรองคำพูดเพื่อแสดงความเคารพและให้เกียรติต่อบุคคลอื่น ดังนั้น วิทยากรจึงควรนำเสนอการพูดคุยที่ไม่เน้นการเผชิญหน้า ก่อนเริ่มการอภิปรายเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ตามที่แนะนำไว้ในคู่มือสไลด์ การให้ผู้เข้าร่วมได้แนะนำตนเองจะช่วยเปิดทางในการพูดคุยแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ซึ่งทำให้เขารู้สึกสะดวกใจที่จะมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นมากขึ้นเมื่อการประชุมดำเนินต่อไป

เตรียมรายละเอียดและข้อมูลที่ติดต่อได้ของผู้ให้คำปรึกษาหรือหน่วยงานบริการส่งต่อเพื่อการช่วยเหลือขั้นต่อไป

วิทยากรต้องตระหนักเสมอว่าอาจมีผู้เข้าร่วมบางคนที่เคยเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาก่อน และแต่ละคนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการทารุณกรรมที่ตนเองประสบมาแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจไม่คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้ว แต่การเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอาจทำให้เขาคิดถึงความทรงจำอันเจ็บปวดนี้ขึ้นมาอีก¹ ดังนั้น วิทยากรจึงควรให้ความสำคัญกับความเป็นไปได้ที่จะเกิดสถานการณ์ดังกล่าว หากมีคนต้องการพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว ให้เชิญเขาไปพูดในที่ซึ่งเป็นส่วนตัว (ระหว่างช่วงพักหรือช่วงสรุปการอภิปราย) ขณะเดียวกันวิทยากรควรมีข้อมูลที่ติดต่อได้ของผู้ให้คำปรึกษาหรือหน่วยงานบริการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การช่วยเหลือผู้เข้าร่วมที่ต้องการปรึกษาเรื่องของเขาในรายละเอียดต่อไป

ต้องรายงานทันทีที่มีการเปิดเผยเกี่ยวกับเด็กซึ่งอาจถูกทารุณกรรม

เป็นไปได้ที่ผู้เข้าร่วมบางคนอาจให้ข้อมูลซึ่งบ่งบอกว่าอาจมีเด็กที่กำลังถูกทารุณกรรมอยู่ในครอบครัวของพวกเขา ในชุมชน หรือที่อื่นๆ ข้อมูลที่ได้รับการเปิดเผยดังกล่าวถือเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและต้องถูกเก็บรักษาเป็นความลับ พร้อมกับได้รับการตอบสนองในทางปฏิบัติอย่างทันท่วงที โดยต้องมีการส่งต่อข้อมูลไปยังหน่วยงานที่เหมาะสมในท้องถิ่น (เช่น องค์กรเอกชนไม่แสวงกำไร และเจ้าหน้าที่รัฐในชุมชนนั้นๆ) วิทยากรต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับหน่วยงานเหล่านี้เพื่อสามารถส่งต่อข้อมูลที่ได้รับทราบมาในการสืบสวนต่อไป ฟังตระหนักเสมอว่าข้อมูลที่เปิดเผยทั้งหมดจะต้องถูกรายงานไปยังหน่วยงานที่เหมาะสมทันที

ตอบคำถามและ/หรือตอบสนองต่อพฤติกรรมที่ยุ่งยากด้วยความเข้าใจและความระมัดระวัง

เป็นเรื่องสำคัญที่วิทยากรควรคำนึงถึงและเคารพในภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้เข้าร่วมประชุม แต่วิทยากรไม่ควรยอมรับการนำวัฒนธรรมมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อการทารุณกรรมเด็กเป็นอันขาด

ในระหว่างการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อาจมีคำถามเกี่ยวกับวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศ ซึ่งวิทยากรควรเตรียมคำตอบไว้พร้อม และต้องเป็นคำตอบที่ชัดเจน เปิดเผยและตรงประเด็น โดยเน้นว่าเด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรม โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศของเขา การสร้างตราบาป ความอคติและ

1 บุคคลซึ่งเคยถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กมักจะพยายามหลบเลี่ยงหรือปิดกั้นความทรงจำจากประสบการณ์ดังกล่าวเพื่อช่วยให้ตนเองผ่านพ้นความทรงจำที่เลวร้ายนั้นไปได้

การเลือกปฏิบัติ หรือการเพิกเฉยของชุมชนต่อประเด็นวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศของเด็ก อาจผลักดันให้เด็กบางคนตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

วิทยากรไม่ควรเพิกเฉยและควรมีวิธีการจัดการอย่างเหมาะสมในกรณีที่มีผู้เข้าร่วมประชุมยกประเด็นใดก็ตามที่ยังคงเป็นความเชื่อผิดๆ หรือไม่เป็นผลดีต่อการสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยแก่เด็ก เช่น การวิพากษ์วิจารณ์เรื่องเสื้อผ้าของเด็กหญิงเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการอภิปราย และเป็นการแสดงอคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงหรือชาย ซึ่งจะคล้ายกับกรณีการกล่าวโทษ/ตำหนิผู้เสียหาย (เด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรม) ที่ไม่ควรกระทำไม่ว่าในกรณีใดๆ ดังนั้นวิทยากรจึงไม่ควรสนับสนุนการอภิปรายในลักษณะนี้ แต่ควรเน้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมมุ่งไปที่การอภิปรายเนื้อหาหลักของการอบรมซึ่งก็คือการให้ความคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม

บางครั้งวิทยากรอาจพบกับผู้เข้าร่วมประชุมที่มีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาในการประชุม (เช่น ขอบโต้เถียง พูดไม่หยุด มีทัศนคติไม่ดี ไม่เคารพกฎระเบียบของการประชุม หรือไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพราะเชื่อว่าตนเองรอบรู้ทุกเรื่อง) วิธีแก้ปัญหานี้คือการพยายามลดการเผชิญหน้าและโอกาสที่จะเกิดการโต้เถียงกันในกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมเอง โดยการให้ผู้เข้าร่วมที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเข้ามามีส่วนร่วมในการนำเสนอวิธีแก้ปัญหานี้ในสิ่งที่เขาให้ความสำคัญ และกระตุ้นการมีส่วนร่วมจากผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ ไปด้วยในขณะเดียวกัน

ที่สำคัญก็คือตลอดช่วงเวลาการประชุม วิทยากรต้องเน้นย้ำกับผู้เข้าร่วมว่าชุมชนไม่ควรกล่าวโทษ หรือตำหนิเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศไม่ว่าในกรณีใดๆ

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

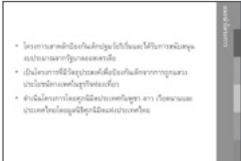
.....

ส่วนที่ 2 คู่มือสไลด์

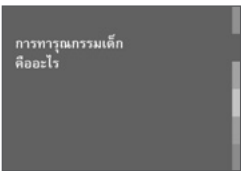
คู่มือสไลด์

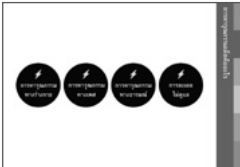
ส่วนนี้จะให้คำแนะนำอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อช่วยให้วิทยากรนำเสนอทุกแง่มุมของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น พาวเวอร์พอยต์นำเสนอข้อมูลต่อพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> วิทยากรควรศึกษาและปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับบริบทของชุมชนนั้นๆ การนำเสนอด้วยพาวเวอร์พอยต์เป็นการใช้สื่อทัศนูปกรณ์เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และจดจำเนื้อหาหลักที่สำคัญในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ง่ายขึ้น หากไม่สามารถใช้พาวเวอร์พอยต์ฉายบนจอหรือจัดพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวลงในกระดาษฟลิปชาร์ตได้ ก็ให้วิทยากรใช้การพูดนำเสนอแทน วิทยากรควรพยายามสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจโดยการเพิ่มรายละเอียดในสไลด์และสอดแทรกกิจกรรมในช่วงเวลาที่แนะนำตามที่ระบุในคู่มือ วิทยากรควรแจกบัตรข้อมูล (ภาคผนวก 1) ให้ผู้เข้าร่วมทุกคนตั้งแต่เริ่มการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อใช้อ้างอิงตลอดการประชุม และควรส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมใช้บัตรดังกล่าวเป็นเครื่องมืออ้างอิง เมื่อนำติดตัวกลับบ้านหรือเอาไปทำงาน เพื่อแบ่งปันข้อมูลที่ได้เรียนรู้กับครอบครัวและเพื่อนร่วมงาน หากวิทยากรต้องการใช้แบบทดสอบก่อนการอบรม (ภาคผนวก 3) โดยให้ผู้เข้าร่วมประชุมเขียนแสดงความคิดเห็นก็ให้แจกแบบทดสอบพร้อมกับบัตรข้อมูลข้างต้น และขอให้ผู้เข้าร่วมทำแบบทดสอบให้เสร็จเพื่อส่งคืนภายในเวลาที่กำหนดในระหว่างการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
แนะนำ		
สไลด์ 1 ● 		- ฉายสไลด์แนะนำบนจอเมื่อผู้เข้าร่วมอบรมเดินเข้าห้องประชุม - ใส่ชื่อชุมชน วิทยากร วิทยากรร่วม และเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ (โลโก้) ขององค์กรเครือข่าย (ตามความเหมาะสม)
สไลด์ 2 ● 	- ทักทาย - ขอบคุณทุกคนที่สละเวลาเพื่อมาเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ - ย้าให้ผู้เข้าร่วมประชุมตระหนักว่าการเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแสดงถึงการให้ความดูแลเอาใจใส่อย่างแท้จริงต่อบุตรหลานและเด็กในความดูแลของตน - วิทยากรแนะนำตนเอง ทีมงาน และผู้ให้การสนับสนุนโดยย่อและเป็นกันเอง	- เนื่องจากข้อจำกัดด้านเวลาจึงควรรวบรัดขั้นตอนการแนะนำตัว - การแนะนำตัวของทีมงานวิทยากรมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความรู้สึที่ดีในกลุ่มของผู้เข้าร่วมประชุม - โดยเน้นว่าการมาเข้าร่วมประชุมคือการกระทำเพื่อประโยชน์ของบุตรหลานและเด็กในความดูแลของเขาการแนะนำตัวข้างต้น ช่วยให้ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสทำความรู้จักกับทีมงานก่อนที่จะเข้าสู่การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อที่ละเอียดอ่อนเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก - กิจกรรมกลุ่มทั้งสองคือ การแนะนำตัวและระดมความคิด ควรทำอย่างย่อและรวดเร็ว
สไลด์ 3 ● 	อธิบายว่าข้อมูลในการฝึกอบรมจัดทำขึ้นโดยศุภนิมิต ภายใต้โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณภายใต้รัฐบาลออสเตรเลียเพื่อดำเนินงานในการคุ้มครองเด็กการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว	- วิทยากรควรอธิบายสั้นๆ ว่าชุมชนและท้องถิ่นมีความเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวอย่างไร (เช่น เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมแหล่งที่มีการอพยพออกของประชากรเพื่อไปทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวที่อื่น เป็นต้น) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมเข้าใจที่มาและบริบทของหัวข้อที่จะอภิปรายมากขึ้น - เมื่อใดก็ตามที่ทำได้ วิทยากรควรชี้ให้เห็นชัดเจนว่าการทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นได้แม้กระทั่งในชุมชนที่ไม่มีเรื่องของการท่องเที่ยวเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ตาม

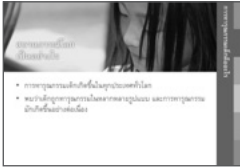
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 4 	 กิจกรรม: ผู้ร่วมประชุมแนะนำตัวเอง (เลือกทำหรือไม่ก็ได้ – ควรทำหากผู้เข้าร่วมประชุมยังไม่รู้จักกัน) • เราทราบดีว่าส่วนใหญ่ทุกท่านเป็นพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก (เด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี) ซึ่งบางคนอาจรู้จักกันมาแล้ว แต่อาจมีบางคนที่คุณยังไม่เคยรู้จักมาก่อน • ขอให้แต่ละท่านแนะนำตัวง่ายๆ ดังนี้ – แนะนำชื่อ – จำนวนบุตรหรือเด็กในความดูแล • วิทยากรควรกล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมแต่ละคนสั้นๆ และจดบันทึกจำนวนเด็กที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขา • วิทยากรสรุปตอนท้ายโดย: – เน้นถึงระยะเวลาโดยรวมในการให้การดูแลเด็กของผู้เข้าร่วมประชุม – สรุปตัวเลขจำนวนรวมทั้งหมดของเด็กที่ผู้เข้าร่วมประชุมให้การดูแล – เน้นย้ำให้ผู้เข้าร่วมประชุมตระหนักว่าการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้การช่วยเหลือพวกเขาในการคุ้มครองเด็กให้ปลอดภัยจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ – กล่าวชมผู้เข้าร่วมประชุมว่าการมีส่วนร่วมของเขาในครั้งนี้ถือเป็นก้าวสำคัญในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม – กระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในระหว่างการอภิปราย	เพื่อให้กิจกรรมในส่วนนี้น่าสนใจยิ่งขึ้น อาจนำเกมส์การโยนลูกบอลมาใช้ โดยการที่วิทยากรเป็นผู้เริ่มโยนลูกบอลไปยังผู้เข้าร่วมประชุมคนหนึ่ง หลังจาก那人แนะนำตัวเรียบร้อยแล้ว ก็ให้เขาโยนลูกบอลไปยังคนอื่นต่อไปโดยเฉพาะคนที่เขาไม่รู้จักมาก่อน

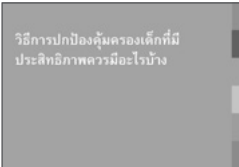
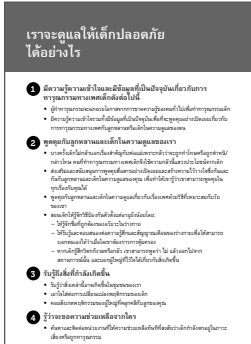
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 5 • 	เราทำไมที่นี้กันทำไม • วันนี้เราจะใช้เวลาอภิปรายย่อยๆ ถึงวิธีการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ • ในฐานะพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กเราต่างก็ทราบดีว่าการพูดคุยเรื่องเพศกับเด็กเป็นเรื่องยาก เพราะพ่อแม่ของเราอาจไม่เคยพูดกับเราในเรื่องนี้ และวันนี้อาจเป็นครั้งแรกที่เรามีโอกาสได้พูดคุยในประเด็นเหล่านี้ • แต่เพื่อการคุ้มครองเด็กในความดูแลของเราให้ปลอดภัย เราจำเป็นต้องได้รับข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งหมายความว่าเราไม่อาจนิ่งเฉยต่อประเด็นนี้ได้อีกต่อไป คำขอรับรองบางประการ: • ความคิดเห็นในเรื่องนี้ของท่านถือเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่ง • กรุณาถามหากไม่เข้าใจในเรื่องที่อภิปราย เพราะเป็นไปได้ว่าอาจมีคนอื่นที่ไม่เข้าใจเช่นกัน หรือหากสะดวก คุณสามารถสอบถามข้อสงสัยกับผม/ดิฉันได้หลังการประชุม • หากคุณทราบข้อมูลเบาะแสว่ามีเด็กที่อาจเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศ กรุณาแจ้งผม/ดิฉันหลังจากการประชุมนี้ เพื่อที่เราจะได้หาวิธีป้องกันได้ทันทั่วทั้งที่	ให้วิทยากรอ้างอิงถึง บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมประชุมนำกลับ (การคุ้มครองเด็กเป็นความรับผิดชอบของทุกคน)
สไลด์ 6 	กิจกรรม: ระดมความคิด (เลือกทำหรือไม่ก็ได้) • ย้ำว่างานดูแลเด็กเป็นงานเต็มเวลาและความท้าทาย • ให้ผู้ร่วมประชุมเล่าว่าเขาทำอะไรให้เด็กในความดูแลบ้างในแต่ละวัน • วิทยากรหรือวิทยากรผู้ช่วยหรืออาสาสมัครซึ่งเป็นผู้เข้าร่วมประชุม บันทึกสิ่งที่ผู้เข้าประชุมบอกเล่าลงในกระดานฟลิปชาร์ต	• สามารถพูดถึงภาระหน้าที่ของผู้เข้าร่วมประชุมในทางตลกขบขันเพื่อเปิดโอกาสในการพูดคุยแลกเปลี่ยนและสร้างบรรยากาศที่ลดการเผชิญหน้าในช่วงเริ่มต้นการประชุม ซึ่งช่วยให้ผู้เข้าร่วมรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องเข้าสู่การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อที่เคร่งเครียดในเรื่องของการทารุณกรรมทางเพศเด็กในช่วงถัดมา

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	• เน้นให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคนต่างมีภารกิจมากมาย แต่อย่างไรก็ตามบทบาทที่สำคัญของพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กคือการให้การคุ้มครองเด็กจากอันตรายทุกรูปแบบ • วิทยากรอธิบายว่าแม้ว่าเราจะเข้าใจชัดเจนถึงวิธีการคุ้มครองลูกหลานของเราจากอันตรายบางอย่าง (เช่น การข้ามถนนให้ปลอดภัย การปฏิบัติตัวเมื่ออยู่ใกล้ไฟ เป็นต้น) แต่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กหลายคนอาจยังไม่มั่นใจว่าตัวเองรู้และเข้าใจถึงวิธีการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศหรือไม่ • การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในวันนี้จะให้ข้อมูลแก่ทุกคนมากขึ้นเกี่ยวกับวิธีการคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ	• คำตอบอาจเป็นเรื่องการทำความสะอาดบ้าน ส่งลูกไปโรงเรียน สอนงานบ้าน ช่วยทำการบ้าน ทำอาหาร ซักเสื้อผ้า ดูแลความปลอดภัยของลูก เป็นต้น
สไลด์ 7 • 	 กิจกรรม: แบบทดสอบก่อนการอบรม • บางท่านอาจมีความรู้เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก แต่สำหรับบางท่านเรื่องนี้อาจเป็นเรื่องใหม่ ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าเราได้ให้ข้อมูลที่เหมาะสมที่สุดแก่ทุกท่าน ในขั้นแรกต้องขอถามคำถามท่านก่อนแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกลุ่ม • โดยแต่ละกลุ่มอภิปรายคำตอบที่ได้ชี้ให้เห็นบทบาทและความสำคัญในการคุ้มครองเด็ก โดยอธิบายว่าแม้เราจะรู้ว่าจะดูแลเด็กๆ อย่างไรให้ปลอดภัย (เช่น การข้ามถนน การอยู่ใกล้ไฟ) อย่างไรก็ตามหลายคนในที่นี้ก็ไม่แน่ใจว่าจะคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศได้อย่างไร	แบบทดสอบก่อนการอบรมอยู่ใน (ภาคผนวก 3) เป็นแบบประเมินผลผู้เข้าร่วม ก่อนการอบรม อาจใช้วิธีการสร้างการมีส่วนร่วมของกลุ่มแทนการแจกแบบทดสอบ (ทั้งแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม) ให้ผู้เข้าร่วมแต่ละคนทำ ตามขั้นตอนดังนี้ 1. แจกบัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม (ภาคผนวก 5) ให้แต่ละคน และให้แต่ละคนยกบัตรที่มีเครื่องหมายถูก หรือ ผิด หรือเครื่องหมายคำถามเพื่อตอบคำถามแต่ละข้อวิทยากรหรือผู้ช่วยต้องนับและจดบันทึกว่าแต่ละข้อมีผู้ยกเครื่องหมายใดกี่คนลงในตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ (ภาคผนวก 6) 2. อีกวิธีหนึ่งที่ทำได้ง่าย คือ วางเครื่องหมายถูก ผิด และคำถาม ไว้สามจุดโดยให้ห่างกันพอสมควร เมื่อผู้เข้าร่วมประชุมตอบคำถามอย่างไรก็ให้เดินไปที่จุดซึ่งมีเครื่องหมายนั้นๆ วางอยู่ เช่น ตอบว่าใช่ ก็เดินไปที่เครื่องหมายถูก เป็นต้น
การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร		
สไลด์ 8 • 	• ก่อนที่จะพูดเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศ เราต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่าการทารุณกรรมเด็กคืออะไร	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 9 • 	• การทารุณกรรมเด็กคือการลงมือทำใดๆ (หรือเพิกเฉยและไม่ลงมือกระทำ) ซึ่งเป็นเหตุให้เด็กได้รับบาดเจ็บ หรือเป็นอันตราย • การทารุณกรรมเด็กอาจส่งผลโดยตรงที่เห็นได้ชัดเจนหรือ อาจส่งผลทางอ้อมต่อสุขภาพ ความอยู่รอด พัฒนาการ และ/หรือศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ของเด็ก	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมทบทวน (การทารุณกรรมเด็กคืออะไร) วิทยากรควรให้คำจำกัดความและให้คำอธิบายเกี่ยวกับกฎหมายที่สอดคล้องกัน • พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 • พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 • พ.ร.บ. คุ้มครองการกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 • พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2549 • ประมวลกฎหมายอาญา
สไลด์ 10 • 	รูปแบบการทารุณกรรมเด็กแบ่งออกเป็น 4 ประเภทซึ่งมีความเชื่อมโยงเหลื่อมล้ำกัน ดังนี้: การทารุณกรรมทางร่างกาย • การทารุณกรรมทางร่างกายเกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา หรือขู่เข็ญที่จะทำร้ายร่างกาย • การตี ต่อย เขย่า ตะ แผล/ลวก ผลัก ทำให้ขาดอากาศหายใจ จับมัด ให้กินยาพิษ หรือจำกัดการเคลื่อนไหว การทารุณกรรมทางอารมณ์ • เป็นการกระทำการทารุณที่ต่อเนื่อง • เป็นการทำลายความเชื่อมั่นของเด็กในการมองเห็นคุณค่าของตนเอง • อาจอยู่ในรูปแบบของการเรียกชื่อเด็กในทางเสียหาย ขู่เข็ญ ล้อเลียน ทำให้เด็กรู้สึกต่ำต้อยหรือให้อยู่ตามลำพัง และไม่ให้อึดติดกับคนอื่น • ทุกรูปแบบของการทารุณกรรมเด็กล้วนมีผลกระทบต่อทางอารมณ์ทั้งสิ้น	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	<i>การเพิกเฉยละเลยเด็ก</i> • การเพิกเฉยละเลยเป็นความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการดูแลและคุ้มครองเด็ก • ตัวอย่างของการเพิกเฉยละเลย เช่น ไม่ปกป้องคุ้มครองเด็กจากอันตราย หรือไม่ให้เด็กได้รับการรักษาจากแพทย์ หรือไม่ให้สิ่งจำเป็นพื้นฐานต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย หรือการเอาใจใส่ทางด้านคุ้มครองเด็กจากอันตราย หรือไม่ให้เด็กได้รับการรักษาจากแพทย์ หรือไม่ให้สิ่งจำเป็นพื้นฐานต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย หรือการเอาใจใส่ทางด้านอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของเด็ก <i>การทารุณกรรมทางเพศ</i> • การทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นเมื่อมีการทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กด้วยการใช้อำนาจ บังคับหรือแสวงประโยชน์จากความไว้วางใจของเด็ก • การทารุณกรรมทางเพศหมายถึงไปถึงทุกรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ รวมทั้งการสัมผัสร่างกายหรือไม่สัมผัสร่างกายก็ได้ • ตัวอย่างรูปแบบของการทารุณกรรมทางเพศเด็ก มีดังนี้ – การทำภาพ/รูปภาพ/วิดีโอลามก – การบังคับเด็กให้ดูหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศ หรือ – บีบบังคับหรือขู่เชิญให้เด็กมีเพศสัมพันธ์ หรือทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กหรือผู้ใหญ่คนอื่น ในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นวันนี้เราจะพูดถึงการทารุณกรรมเด็กในประเภทที่สี่คือการทารุณกรรมทางเพศเด็ก อย่างไรก็ตามทุกท่านตระหนักว่าการทารุณกรรมทั้งสี่ประเภทมักเชื่อมโยงกันและไม่เกิดขึ้นเพียงลำพัง เช่น พบว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางอารมณ์มักจะถูกละเลยเพิกเฉยด้วยในขณะเดียวกัน	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 11 ● ภาพเด็กที่ถูกทารุณกรรม • การทารุณกรรมเด็กเป็นปัญหาระดับโลก • พบว่าเด็กถูกทารุณกรรมในหลายรูปแบบ และการทารุณกรรมนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า	• ไม่มีสถิติที่แน่นอนว่ามีเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศจำนวนเท่าใด • เป็นเรื่องยากที่จะรู้จำนวนข้างต้นเพราะไม่มีการรายงานแจ้งความหรือไม่ มีการจัดเก็บข้อมูลและรวบรวมสถิติจำนวนของกรณี (case) ที่รายงานเข้ามา โดยประมาณแล้ว คาดว่ามีเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศหลายล้านคน • เด็กเหล่านี้มาจากทุกสถานภาพทางสังคม ทุกวัย ทุกศาสนา และทุกวัฒนธรรม • การทารุณกรรมไม่ได้เกิดเฉพาะในภูมิภาคนี้เท่านั้นแต่เกิดในทุกประเทศทั่วโลก โดยทั่วไปพบว่าเด็กถูกทารุณกรรมในหลากหลายรูปแบบมากกว่าที่จะถูกทารุณกรรมเพียงรูปแบบเดียว เช่น เด็กที่พ่อแม่เพิกเฉย ละเลย หรือทอดทิ้ง ต้องออกมาเร่ร่อนตามท้องถนนและตกเป็นผู้เสียหายจากการถูกทำร้ายร่างกายและอารมณ์ และ/หรือถูกทารุณกรรมทางเพศด้วยในขณะเดียวกัน	• เพื่อเน้นให้เข้ากับบริบทของท้องถิ่นและความเป็นจริง วิทยากรควรยกตัวอย่างคดีการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่เป็นที่รับรู้อย่างกว้างขวางทั้งในท้องถิ่นและในประเทศ หากวิทยากรสามารถแสดงสถิติหรือแนวโน้มของการทารุณกรรมเด็กในประเทศได้ก็จะเป็นสิ่งที่ดีมาก • เพราะจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่าผู้เชี่ยวชาญหรือหน่วยงานระดับประเทศมีความเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับหัวข้อข้างต้น จากมุมมองระดับภูมิภาคซึ่งเป็นรายงาน ในปี พ.ศ. 2555 ขององค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ประจำภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก พบว่า • แพร่หลายของการทารุณกรรมทางร่างกายอย่างรุนแรงต่อเด็กในภูมิภาคนี้อยู่ระหว่างร้อยละ 9 ถึงเกือบร้อยละ 25 • ร้อยละ 14-30 ของทั้งเด็กชายและหญิงแจ้งว่าเคยถูกทารุณกรรมทางเพศมาก่อน • วัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ที่เคยถูกทารุณกรรมทางเพศและ/หรือถูกทารุณกรรมทางกายในวัยเด็กจะมีความคิดหรือความพยายามในการฆ่าตัวตายมากกว่าคนที่ไม่มีประวัติถูกทารุณกรรมเลยถึงสี่เท่า
สไลด์ 12 ● ภาพเด็กที่ถูกทารุณกรรม • เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ ภายใต้กฎหมายของประเทศทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ • เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรมทุกรูปแบบภายใต้กฎหมายสากล เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ลงนามรับรอง	• การทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย • เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ ภายใต้กฎหมายของประเทศทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ • เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรมทุกรูปแบบภายใต้กฎหมายสากล เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ลงนามรับรอง	วิทยากรควรค้นหาและเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายของประเทศก่อนการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อนำเสนอหัวข้อดังต่อไปนี้ • กฎหมายของประเทศไทยที่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กมีอะไรบ้าง • มีการปรับใช้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กในประเทศไทยอย่างไร วิทยากรสามารถนำเสนออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กของขององค์การสหประชาชาติอย่างย่อ และอธิบายโดยใช้ภาษาที่เรียบง่าย

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 13 ● • การทำกิจกรรมทางเพศเป็นหัวข้อที่ละเอียดอ่อน ที่เราไม่อยากพูดถึง ด้วยเหตุนี้หลายคนจึงอาจสับสนกับเรื่องนี้ และ หลายคนอาจคิดว่าเป็นเรื่องไกลตัวที่ไม่ได้มีผลกระทบกับตัวเอง เพื่อนบ้าน หรือครอบครัว • เนื่องจากไม่มีใครอยากพูดถึงเรื่องนี้ จึงมีความเชื่อผิดๆ มากมายเกี่ยวกับการทำกิจกรรมทางเพศเด็ก • ทำให้ผู้ทำกิจกรรมทางเพศเด็กใช้ช่องโหว่จากการขาดความรู้ความเข้าใจเป็นเครื่องมือในการทำกิจกรรมเด็ก ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญที่เราจำเป็นต้องจัดการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้ขึ้นมา • ข้อมูลที่ได้จากการพูดคุยแลกเปลี่ยนจะช่วยให้ตัวเราเองในฐานะปัจเจกบุคคลและชุมชนของเรามีศักยภาพมากขึ้นในการคุ้มครองเด็ก		
เราจะคุ้มครองเด็กให้ดีขึ้นได้อย่างไร		
สไลด์ 14 ● วิธีการปกป้องคุ้มครองเด็กที่มีประสิทธิภาพควรมีอะไรบ้าง	• ในฐานะพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก คุณมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการคุ้มครองเด็ก • วิธีการต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้เพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกทำกิจกรรมทางเพศ รวมทั้งสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยให้แก่เด็ก มีดังนี้ 1. มีข้อมูลที่เหมาะสมและทันเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องของการทำกิจกรรมทางเพศเด็ก 2. พูดคุยกับเด็กในความดูแลของเราในเรื่องดังกล่าว 3. รับรู้และทันต่อเหตุการณ์โดยเฉพาะในเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น 4. รู้ว่าจะขอความช่วยเหลือจากใครได้ • หากคุณสามารถคุ้มครองให้เด็กได้รับความปลอดภัยภายในบ้านได้ คุณก็สามารถสร้างความร่วมมือในชุมชนได้ด้วย โดยการสร้างความปลอดภัยแก่เด็กๆ ในโรงเรียน สนามเด็กเล่น หรือที่ใดก็ตามที่เด็กๆ ไป • วันนี้เราจะพูดคุยแลกเปลี่ยนในรายละเอียดเรื่องการดำเนินการคุ้มครองเด็กตามหัวข้อสี่หัวข้อข้างต้น	อ้างอิง การ์ดให้ผู้เข้าร่วมประชุมทบทวน (เราจะดูแลให้ลูกของเราปลอดภัยได้อย่างไร) เราจะดูแลให้เด็กปลอดภัยได้อย่างไร 1. รู้จักเด็กและเพื่อนของพวกเขา • ผู้ปกครองและโรงเรียนควรรู้จักเด็กและเพื่อนของพวกเขา • เด็กๆ ควรบอกพ่อแม่เกี่ยวกับเพื่อนใหม่ของพวกเขา 2. พูดคุยกับลูกเกี่ยวกับความปลอดภัย • พ่อแม่ควรบอกลูกเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย • เด็กๆ ควรบอกพ่อแม่เกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย 3. รู้จักเด็กและเพื่อนของพวกเขา • พ่อแม่ควรบอกลูกเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย • เด็กๆ ควรบอกพ่อแม่เกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย 4. รู้จักเด็กและเพื่อนของพวกเขา • พ่อแม่ควรบอกลูกเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย • เด็กๆ ควรบอกพ่อแม่เกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย 5. รู้จักเด็กและเพื่อนของพวกเขา • พ่อแม่ควรบอกลูกเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย • เด็กๆ ควรบอกพ่อแม่เกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตราย

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
1. เราจำเป็นต้องรู้ข้อมูลใดบ้าง		
สไลด์ 15 • 1. เราจำเป็นต้องรู้ข้อมูลอะไรบ้าง เพื่อที่จะสามารถช่วยเด็กให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมทางเพศ?	• เพื่อคุ้มครองเด็กในความดูแลของเรา เราจำเป็นต้องมีข้อมูลที่เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก • ข้อมูลที่ถูกต้องสามารถช่วยทำให้เรามีศักยภาพมากขึ้นในการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยแก่เด็ก รวมทั้งสามารถรับมือกับปัญหาที่เด็กๆ เผชิญได้อย่างดี	
สไลด์ 16 • ผู้เสียหายคือใคร • เป็นเด็กคนใดก็ได้ไม่ว่าจะมีภูมิหลังหรือสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร • เป็นได้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย • ตามกฎหมายเด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นใครก็ได้ที่อายุระหว่าง 0-17 ปี อาจเป็นทารก เด็กเล็กๆ หรือ วัยรุ่นก็ได้ • เด็กเพศที่สามหรือเด็กที่กำลังค้นหาเพศที่ตนเองต้องการเป็นจะมีความเสี่ยงสูง • เด็กพิการ (พิการทุกประเภท) เช่น พิการทางร่างกาย พิการทางประสาท (การได้ยินหรือการมองเห็น) พิการทางสติปัญญาและทางจิต มีความเสี่ยงสูงต่อการถูกทารุณกรรม เด็กเหล่านี้จึงต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ • การทารุณกรรมทางเพศอาจเกิดกับเด็กคนใดก็ได้ และมาจากครอบครัวใดก็ได้ • ไม่ควรตำหนิหรือกล่าวโทษเด็กที่ถูกทารุณกรรมไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น (ถึงแม้บางครั้งอาจไม่ตำหนิหรือกล่าวโทษโดยตรงก็ตาม) โดยต้องให้ความมั่นใจกับเด็กที่เป็นผู้เสียหายว่าจะไม่มีใครโทษเขาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	ผู้เสียหายคือใคร • เป็นเด็กคนใดก็ได้ไม่ว่าจะมีภูมิหลังหรือสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร • เป็นได้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย • ตามกฎหมายเด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นใครก็ได้ที่อายุระหว่าง 0-17 ปี อาจเป็นทารก เด็กเล็กๆ หรือ วัยรุ่นก็ได้ • เด็กเพศที่สามหรือเด็กที่กำลังค้นหาเพศที่ตนเองต้องการเป็นจะมีความเสี่ยงสูง • เด็กพิการ (พิการทุกประเภท) เช่น พิการทางร่างกาย พิการทางประสาท (การได้ยินหรือการมองเห็น) พิการทางสติปัญญาและทางจิต มีความเสี่ยงสูงต่อการถูกทารุณกรรม เด็กเหล่านี้จึงต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ • การทารุณกรรมทางเพศอาจเกิดกับเด็กคนใดก็ได้ และมาจากครอบครัวใดก็ได้ • ไม่ควรตำหนิหรือกล่าวโทษเด็กที่ถูกทารุณกรรมไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น (ถึงแม้บางครั้งอาจไม่ตำหนิหรือกล่าวโทษโดยตรงก็ตาม) โดยต้องให้ความมั่นใจกับเด็กที่เป็นผู้เสียหายว่าจะไม่มีใครโทษเขาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	วิทยากรควรรวบรวมและให้ตัวอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายมีความหลากหลายทั้งในด้านอายุ เพศ ภูมิหลัง (ประเทศและท้องถิ่นที่ถือกำเนิดและพักอาศัย) ฯลฯ การยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่น่าเสนอทางสื่อ (โดยไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เสียหาย) ก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมประชุมด้วย พึงระวังต่อทัศนคติที่เป็นอคติหรือเลือกปฏิบัติซึ่งพบได้บ่อยๆ ในการเน้นเรื่องความเท่าเทียมกันของเด็กทุกคน วิทยากรต้องพึงระวังเป็นอย่างยิ่งไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมว่าจะต้องไม่มีทัศนคติหรือความคิดเห็นอคติหรือลำเอียงในเรื่องเพศวิถีทางเพศ เชื้อชาติ ฯลฯ ซึ่งขัดต่อสิทธิสากลของเด็ก ทั้งยังก่อให้เกิดภาวะเสี่ยงที่อาจทำให้เด็กถูกทารุณกรรมมากขึ้น

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 17 • • เด็กผู้ชายบางคนอาจไม่กล้าบอกเล่าความรู้สึก • เด็กผู้ชายบางคนอาจไม่กล้าบอกเล่าความรู้สึก • บางคนอาจไม่กล้าบอกเล่าความรู้สึก	• มักมีความเข้าใจผิดๆ ว่าเด็กผู้ชายจะไม่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศ • ความเข้าใจที่ผิดนี้ส่งผลให้ชุมชนให้ความสำคัญคุ้มครองเด็กหญิงมากกว่าเด็กชายในบางครั้ง • การกระทำและความเข้าใจผิดดังกล่าวส่งผลให้เด็กผู้ชายตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้น • และยังส่งผลให้เด็กผู้ชายรู้สึกลำบากใจที่จะบอกเล่าคนอื่นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ตนเองถูกทารุณกรรม	มักมีความเข้าใจผิดๆ ว่าเด็กผู้ชายจะไม่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศ ความเข้าใจที่ผิดนี้ส่งผลให้ชุมชนให้ความสำคัญคุ้มครองเด็กหญิงมากกว่าเด็กชายในบางครั้ง การกระทำและความเข้าใจผิดดังกล่าวส่งผลให้เด็กผู้ชายตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้น และยังส่งผลให้เด็กผู้ชายรู้สึกลำบากใจที่จะบอกเล่าคนอื่นเกี่ยวกับเรื่องราวที่ตนเองถูกทารุณกรรม
สไลด์ 18 • ผู้ทำทารุณกรรมคือใคร	ผู้ทำทารุณกรรมคือใคร • เป็นไปไม่ได้ที่เราจะระบุว่าเป็นผู้ทำทารุณกรรมจากรูปพรรณสัณฐานของเขา • ผู้ทำทารุณกรรมอาจเป็นใครก็ได้ - ชายหรือหญิง - สมาชิกในครอบครัว (พ่อ แม่ ลุง ป้า ลูกพี่ ลูกน้อง ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติคนอื่น ๆ) - เพื่อนบ้าน เพื่อน หรือคนที่อยู่ในตำแหน่งที่น่าไว้วางใจ (เช่น ครู เจ้าหน้าที่ในโรงเรียน บุคลากรทางการแพทย์ และอื่น ๆ) เด็กที่ถูกทารุณกรรมส่วนใหญ่มักรู้จักกับผู้ที่ทำทารุณกรรมมาก่อน - คนแปลกหน้า - เด็กและเยาวชนคนอื่น ๆ พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กควรเฝ้าระวังการทารุณกรรมทางเพศที่อาจเกิดจากโดยเด็กคนอื่นที่โตกว่า - คนจากชุมชนใดหรือประเทศใดก็ได้ มีอายุหรืออาชีพหรือศาสนาใดก็ได้ - ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่ไม่ว่าที่ใดก็ตามมักเป็นคนในท้องถิ่น • แม้ว่า เป็นไปไม่ได้ที่เราจะระบุว่าเป็นผู้ทำทารุณกรรมจากรูปพรรณสัณฐานของเขา แต่เราสามารถตั้งข้อสังเกตจากพฤติกรรมที่น่าสงสัยว่าเขาอาจจะเป็นผู้ทำทารุณกรรม	อีกครั้งที่จำเป็นต้องเน้นเรื่องการมีความเชื่อว่าผู้ทำทารุณกรรมเป็นผู้ชายเท่านั้น ในขณะที่กรณีที่แจ้งความส่วนใหญ่ผู้ทำทารุณกรรมเป็นเพศชาย แต่มีการรับรู้เพิ่มขึ้นว่าผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กที่เป็นผู้หญิงก็มี และผลที่เกิดกับตัวเด็กก็เสียหายรุนแรงพอๆ กัน ชี้ให้เห็นว่าการทารุณกรรมทางเพศหลายรายที่ไม่มีการแจ้งความเนื่องด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนั้นเราจึงเห็นภาพไม่ชัดเจน

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 21 •	• จากนั้นผู้ทำทารุณกรรมจะสร้างความไว้วางใจกับเด็กโดยการแสดงความสนใจตรงกันกับเด็ก ให้ของกำนัลและพยายามผูกมิตร บางครั้งก็พยายามผูกมิตรกับครอบครัวเด็กด้วย • ตัวอย่างเช่น ผู้ทำทารุณกรรมอาจผูกมิตรกับผู้หญิงที่ไม่มีสามีและต้องรับการเลี้ยงดูลูกคนเดียวเพื่อให้ได้รับความไว้วางใจและสามารถหาโอกาสทำทารุณกรรมลูกๆ ของเธอได้ต่อไป เช่น ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ครอบครัว อาศัยอยู่กับครอบครัวหรืออาจให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่เด็ก (เช่น ค่าเล่าเรียนหรืออื่นๆ) • ส่วนใหญ่ผู้ทำทารุณกรรมจะมีอิทธิพลเหนือเด็กเนื่องจากมีอายุมากกว่า เป็นผู้ใหญกว่า ร่างกายแข็งแรงกว่า มีตำแหน่งสูงกว่า หรือมีอำนาจควบคุมเด็กได้	หมายเหตุวิทยากร ในส่วนนี้อาจใช้วิดีโอขนาดสั้น (โดยไม่ควรให้เห็นหน้าผู้เสียหายเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้เสียหาย) หรือเสียงสัมภาษณ์จากผู้เสียหาย โดยเป็นการบอกเล่าถึงเรื่องราว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองรวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นกับชีวิตของตน หรือในอีกกรณีหนึ่งวิทยากรอาจใช้การเล่าเรื่องจากเด็กเนื่องจากเด็กอาจไม่พร้อมจะเล่าเอง
สไลด์ 22 •	• เมื่อผู้ทำทารุณกรรมได้สร้างความสัมพันธ์กับเด็กแล้วในขั้นต้น เขาก็จะเริ่มทำให้เด็กสร้างความลับเพื่อเอาไว้ข่มขู่ไม่ให้เด็กเปิดเผยเรื่องที่ถูกทารุณกรรม • การสร้างความลับมักต้องมีการสัญญา ข่มขู่หรือบีบบังคับ บางครั้งผู้ทำทารุณกรรมเรียกการกระทำนี้ว่า "ความสัมพันธ์พิเศษ" กับเด็ก เด็กจึงอยู่ในภาวะถูกทารุณกรรมและถูกหลอกลวงในขณะเดียวกัน • เช่น เด็กอาจรู้สึกที่ผู้ทำทารุณกรรมคือคนเดียวที่เข้าใจเขาและเป็นเพื่อนที่ไว้วางใจได้ • เด็กๆ มักคิดว่าผู้ใหญ่ไม่สามารถเข้าใจเขา จึงง่ายที่เด็กจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของผู้ใหญ่ที่ให้ความเข้าใจเขา	
สไลด์ 23 •	• ระยะเวลาที่ใช้จะหลากหลาย แต่ผู้ทำทารุณกรรมมักเพิ่มระดับความสัมพันธ์ทางเพศ โดยการให้เด็กดูหนังสื่อปกขาวหรืออุปกรณ์ทางเพศเพื่อให้เด็ก "คุ้นเคย" หรือไม่รู้สึกละอายหรือวิตกกังวลในการเริ่มความสัมพันธ์ทางเพศ • ยกตัวอย่างเช่นผู้ทำทารุณทางเพศอาจเริ่มด้วยการจับต้องตัวเด็ก หรือ ให้เด็กดูภาพโป๊หรือพูดกับเด็กเรื่องกิจกรรมทางเพศ	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 24 ● 	- ผู้ทำทารุณกรรมรู้สึกสับสนหรือต้องอวยวะทางเพศและแสดงพฤติกรรมทารุณกรรมทางเพศในที่สุด - ควรตระหนักว่าการทารุณกรรมทางเพศเด็กไม่ได้หมายถึงการข่มขืนเท่านั้น แต่รวมถึงกิจกรรมทางเพศต่างๆ ทั้งที่มีการสัมผัสหรือไม่สัมผัสก็ได้ - ผู้ทำทารุณกรรมอาจเริ่มด้วยการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ก่อน แล้วค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น - การกระทำการข้างต้นอาจใช้เวลา จึงมีโอกาสป้องกันไม่ให้เกิดสถานการณ์เลวร้ายลงถึงขั้นการทารุณกรรมได้ หากเด็กหรือครอบครัวเด็กหรือชุมชนรู้ตัวก่อนในขั้นตอนนี้ - อย่างไรก็ตามในช่วงเวลานี้ เด็กอาจถูก "เตรียม" ไว้อย่างดีแล้ว และอาจตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ทำทารุณกรรมอย่างสิ้นเชิง - โดยไม่สามารถถอนตัวออกมาได้ การเตรียมการเกิดขึ้นได้ในสถานที่ต่างๆ เช่น บ้าน โรงเรียน สถานที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ ห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต เป็นต้น	
สไลด์ 25 ● 	การจู่โจมทันที - การทารุณกรรมไม่จำเป็นต้องใช้เทคนิคการเตรียมการเสมอไป - วิธีอื่นที่ผู้ทำทารุณกรรมใช้เพื่อเข้าถึงตัวเด็กคือการจู่โจมจู่โจมผู้ทำทารุณกรรม - อาจเข้าถึงตัวเด็กทันทีทันใดเมื่อมีโอกาส	
สไลด์ 26 ● 	การจัดซื้อจัดหา - ผู้ทำทารุณกรรมอาจจ้างคนอื่นให้จัดหาเด็กมาเพื่อทำทารุณกรรม - ผู้จัดหาจะเลือกเด็กหรือครอบครัวของเด็กที่เป็นเป้าหมายในขั้นแรก - เช่นถ้าผู้ทำทารุณกรรมเป็นคนนอกชุมชนก็อาจใช้เครือข่ายในชุมชนหรือผู้จัดหา ให้หาเด็กมาทำทารุณกรรม	วิทยากรควรเพิ่มเติมข้อมูลกรณีศึกษาจากในท้องถิ่น ในประเทศ หรือต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น - มีการแจ้งความว่ามีโซเฟอร์แท็กซี่หรือมอเตอร์ไซค์รับจ้างในพื้นที่นำผู้ทำทารุณกรรมไปยังสถานค้าบริการทางเพศหรือสถานที่อื่น ซึ่งมีการแสวงประโยชน์จากเด็ก หรือ โซเฟอร์ในท้องถิ่นนำเด็กไปให้ผู้ทำทารุณกรรมตามที่ได้ตกลงกันเพื่อแลกกับเงิน - มีรายงานว่าเครือข่ายจัดการและค้ำหนุนยี้ได้จัดส่งเด็กไปที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและข้ามชายแดนไปต่างประเทศเพื่อแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็ก

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
		• มีกรณีที่เด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศเอง แนะนำเด็กคนอื่นๆ ให้กับผู้ทำทารุณกรรมทางเพศ (ยกตัวอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้นในประเทศไทย (ถ้ามี) หรือในประเทศอื่นๆ)
สไลด์ 27 • 	หลอกลวง ครอบงำความคิดและการตัดสินใจของเด็ก • การกระทำข้างต้นเกี่ยวข้องกับการจัดซื้อจัดหา โดยผู้ทำทารุณกรรมหรือผู้จัดหาอาจหลอกลวงหรือทำให้เด็กหรือครอบครัวของเด็กเข้าใจผิด กรณีนี้ยังทำให้เด็กเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้นหากเขาหรือครอบครัวกำลังอยู่ในฐานะลำบาก (เช่น ลำบากทางการเงิน) การใช้อำนาจบีบบังคับ • อาจเกี่ยวข้องกับข้อที่กล่าวมาแล้ว แต่อาจยังมีเรื่องของแบล็กเมล ช่มชู้หรือการทารุณกรรมรูปแบบอื่นร่วมด้วย	
สไลด์ 28 • 	มีใครอีกบ้างที่มีส่วนร่วมในการทารุณกรรม • เมื่อดูจากวิธีการต่างๆ ที่ผู้ทำทารุณกรรมใช้แล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ทำการเพียงลำพัง • ผู้ทำทารุณกรรมอาจได้รับการช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากอีกบุคคลหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่งเพื่อช่วยให้เขาเข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรมเด็กได้ง่ายขึ้น • คนเหล่านี้คือ ผู้ช่วย ผู้จัดซื้อจัดหา ตัวแทนคนกลาง คนอำนวยความสะดวก ฯลฯ • ตัวอย่างเช่น พบว่าผู้ทำทารุณกรรมชายหลายรายใช้ “แฟนสาว” ของตัวเองให้ช่วยจัดหาหรือหลอกล่อเด็กมาให้ เพราะเด็กจะไวใจผู้หญิงมากกว่า จึงมีหลายกรณีที่ผู้หญิงให้การสนับสนุนผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ชายให้ทำทารุณกรรมเด็ก โดยช่วยในฐานะเพื่อน แฟนแม่เล้า หรือ โซเฟอร์แท็กซี่ พาเด็กไปส่งให้กับผู้ทำทารุณกรรม	หากมีช่วงเวลาที่เหมาะสม วิทยากรควรนำเสนอเกี่ยวกับแนวโน้มที่น่าเป็นห่วงในประเด็นของการส่งเด็กออกจากครอบครัวไปอยู่ในสถานบ้าน หรือ “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” (ซึ่งไม่ได้เป็นสถานกำพร้าจริงอย่างที่ถูกต้องอย่างเป็นทางการโดยหน่วยงานรัฐ) ในบางกรณีพ่อแม่ และครอบครัวได้รับการชักจูงและ/หรือยินยอมส่งลูกไปที่นั่นเพราะหวังว่าเด็กอาจมีโอกาสดำเนินการศึกษาและมีชีวิตที่ดีกว่า หากไปอยู่ในสถานที่เหล่านั้นจึงยอมส่งลูกไปอยู่ไกลเกินกว่าที่ตนเองจะคุ้มครองได้ และเด็กต้องอยู่ในบรรยากาศที่ไม่ปลอดภัยซึ่งอาจเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

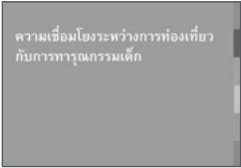
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 29 • สไลด์ 29 นี้แสดงหัวข้อ 'อะไรคือผลกระทบจากการทารุณกรรมทางเพศเด็ก' และแบ่งออกเป็นสามคอลัมน์: ผลกระทบทางร่างกาย, ผลกระทบทางจิตใจ, และผลกระทบทางสังคม/พฤติกรรม	อะไรคือผลกระทบจากการทารุณกรรมทางเพศเด็ก • การทารุณกรรมเด็กส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก • เป็นผลกระทบทั้งในระยะสั้นและระยะยาว • ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็ก มีดังนี้ – ทางร่างกาย (มีบาดแผล ติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ติดสารเสพติด) – ทางจิต (กระทบต่อสุขภาพจิตและอารมณ์ เช่น ซึมเศร้า วิตกกังวล อยากฆ่าตัวตาย ทำร้ายตัวเอง) – ถูกกล่าวโทษแทนที่จะเป็นคนที่ทำทารุณกรรมที่ถูกกล่าวโทษ – ทางสังคม (ไม่สามารถไว้วางใจใครเลย ไม่สามารถมีสมาธิหรือไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับใคร ไม่สามารถเข้าสังคมหรือสมัครทำงานได้) – ผลกระทบระยะยาวคือ เด็กอาจจะถูกผลักดันให้อ้อมแอ้มกลับไปอยู่ในสถานการณ์ที่ตนเองถูกแสวงหาประโยชน์ หรือ ต้อง "ทำงาน" ที่ไม่ควรทำ (เช่น ค้าประเวณี ค้ายาเสพติด เป็นต้น) – ผลกระทบต่อเด็กอีกรุ่นหนึ่งซึ่งเป็นผู้ถือกำเนิดจากการที่แม่ (ซึ่งเป็นเด็กในขณะนั้น) ของตนเองถูกทารุณกรรมหรือถือกำเนิดจากแม่หรือพ่อที่มีประสบการณ์การถูกทารุณกรรมมาก่อน • ผลกระทบของการทารุณกรรมขยายวงกว้างออกไปจากตัวผู้เสียหายเอง สู่ครอบครัวและชุมชนรวมทั้งคนในรุ่นต่อมาในชุมชนนั้นๆ • ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวคือ – เป็นตราบาปของครอบครัว – ถูกกีดกันหรือถูกปฏิเสธจากสังคม – เสียชื่อเสียง – เกิดความกลัวฝังใจและไม่ไว้วางใจใคร – เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลผู้เสียหายในครอบครัว – เคยชินกับเรื่องราวการทารุณกรรมและไม่มองว่าเป็นเรื่องสำคัญอีกต่อไป	

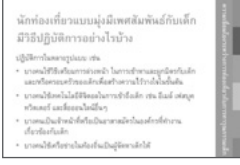
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	• ผลกระทบต่อชุมชน – มีชื่อเสียงในทางลบ – เกิดบรรยากาศของความกลัวในชุมชน – เพิ่มปัญหาสังคมในชุมชน – ผลกระทบทางลบในทางเศรษฐกิจ – ดึงดูดผู้ทำทารุณกรรมคนอื่นๆ ให้เข้ามาในชุมชน – ลดคุณค่าของวัฒนธรรมและประเพณี • เด็กไม่ควรถูกตำหนิหรือกล่าวโทษจากการถูกทารุณกรรมและไม่ควรถูกกล่าวโทษเพราะผลกระทบจากการที่เขาถูกทารุณกรรมสืบเนื่องมาถึงครอบครัวหรือชุมชนที่เขาอาศัยอยู่ เด็กคนใดก็ตามที่ผ่านการถูกทารุณกรรมควรได้รับการเยียวยาและให้ความมั่นใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นความผิดของเขา	
สไลด์ 30 	อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างเทคโนโลยีกับการทารุณกรรมเด็ก (เลือกอภิปรายหรือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบทของท้องถิ่น) • ทุกวันจะมีการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ออกมาเพื่อให้เรามีโอกาสได้รับข้อมูลข่าวสารและสื่อสารกับคนทั่วโลก • ตัวอย่างเช่น คนทุกวันนี้ไม่ได้ใช้โทรศัพท์มือถือเพื่อพูดเท่านั้น แต่ใช้เพื่อส่งข้อความ พูดกันทางวิดีโอ ส่งภาพหรือวิดีโอให้กัน ใช้ระบบนำทางจีพีเอส (แผนที่) เข้าใช้อินเตอร์เน็ตและอีกมากมาย • อินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นส่วนสำคัญในชีวิตของหลายคนที่เราพบเห็นได้ง่ายๆ เช่น อินเทอร์เน็ตช่วยให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารหรือกระจายข้อมูล ติดต่อสื่อสารกันผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วโลก	วิทยากรอาจต้องตัดสินใจว่าจะนำเสนอหัวข้อนี้หรือไม่ ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับบริบทของท้องถิ่น อาจจะถูกพูดถึงเพียงสั้นๆ ถึงความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีดิจิทัลในส่วนอื่นๆ ของการอภิปรายก็ได้

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	• คนทั่วไปสามารถใช้อินเทอร์เน็ตบนคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ ไอแพด แท็บเล็ต หรือเครื่องมืออื่นๆ เมื่ออยู่ในอินเทอร์เน็ตหรือ "ออนไลน์" ก็สามารถทำกิจกรรมได้มากมาย เช่น หาหรือป้อนข้อมูลหาหรือส่งรูปภาพหรือวิดีโอ รับ-ส่งอีเมล ส่งข้อความด่วนหรือพูดคุยกับคนอื่นเป็นเครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น หาเพื่อนและสื่อสารกับเพื่อนผ่านทางเฟสบุ๊ก) และเล่นเกมส์ • ดังนั้น เมื่อเราพูดถึง "เทคโนโลยีดิจิทัล" เราจึงพูดถึงเครื่องมือ กลไกและระบบทุกอย่างทั้งที่เป็นรูปธรรมจริงและรูปธรรมที่สร้างขึ้นให้เหมือนจริงโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเข้าช่วย	
สไลด์ 31 	ความเสี่ยงใดบ้างที่มาจากเทคโนโลยีดิจิทัล (เลือกอภิปรายหรือไม่ก็ได้-ขึ้นอยู่กับบริบทของท้องถิ่น) • ในสภาพแวดล้อมที่เป็นรูปธรรมจริงเด็กจะมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับผู้ใหญ่ แต่ในโลกดิจิทัลจะเป็นสภาพแวดล้อมอีกแบบหนึ่งที่เด็กสามารถติดต่อกับผู้คนซึ่งเขาไม่รู้จักทั้งที่เป็นเด็กเหมือนกันและเป็นผู้ใหญ่ • เทคโนโลยีดิจิทัลมีความสำคัญมากขึ้นสำหรับคนรุ่นใหม่ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เด็กๆ ต้องเข้าใจเทคโนโลยีนี้เพื่อเตรียมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ซึ่งเขาอาจต้องใช้เทคโนโลยีนี้เพื่อการทำงานและการดำเนินชีวิต ดังนั้น จึงต้องเข้าใจทั้งประโยชน์และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีนี้ • เทคโนโลยีดิจิทัลให้โอกาสดี ๆ มากมายแก่เราและเด็กในความดูแลของเรา แต่มันคือ "สภาพแวดล้อม" ใหม่ที่เราต้องมั่นใจว่าลูกหลานของเราจะต้องทำอะไร พร้อมทั้งเข้าใจในความเสี่ยง และรู้จักวิธีป้องกันตัวเองจากความเสี่ยงซึ่งรวมไปถึงการทารุณกรรมทางเพศ	

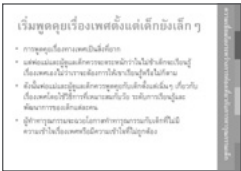
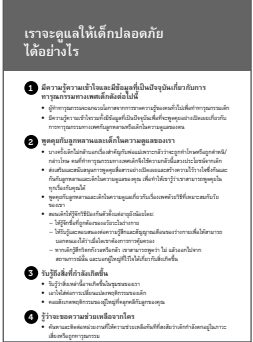
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	 คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย (ข้อเลือกที่อาจใช้หรือไม่ใช้ก็ได้) วิทยากรขอให้ผู้เข้าร่วมประชุมช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับความเสี่ยงที่เป็นไปได้และมีผลต่อความปลอดภัยของเด็กซึ่งมากับเทคโนโลยีดิจิทัล	ตัวอย่างคำตอบเกี่ยวกับความเสี่ยงที่มากับเทคโนโลยีดิจิทัล • เมื่อเราให้ข้อมูล/ภาพลงในอินเทอร์เน็ต เราไม่สามารถเอาออกได้ • เด็กอาจให้ข้อมูลส่วนตัวกับคนแปลกหน้าผ่านทางอินเทอร์เน็ต • เด็กอาจเป็นเพื่อนกับคนที่ไม่เคยรู้จักผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัล และนัดหมายมาพบกัน • ผู้ทำทารุณกรรมอาจใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเตรียมเด็กสำหรับการทารุณกรรม ผู้ทำทารุณกรรมที่เป็นผู้ใหญ่อาจแกล้งทำเป็นเด็กเพื่อสร้างความสัมพันธ์และทำให้เข้าถึงเด็กได้ง่าย ซึ่งจะนำมาสู่การหลอกลวงและการขอมิสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กในขั้นต่อไป • ภาพเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศกระจายแพร่หลายผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัล • ผู้ทำทารุณกรรมใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อหาที่อยู่และข้อมูลส่วนตัวของเด็ก (เช่น เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ ชื่อ โรงเรียน ฯลฯ หรือภาพถ่ายส่วนตัว) • ผู้ทำทารุณกรรมใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการรักษาความสัมพันธ์และนัดหมายพบปะกับเด็กที่ตนเองจะทำทารุณกรรม

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 32 วิธีการต่างๆ ในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้ปลอดภัย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย • ไม่เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลสำคัญบนโซเชียลมีเดีย	พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กจะรับมือกับความเสี่ยงที่มากับเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างไร (เลือกอภิปรายหรือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบทของท้องถิ่น) • ผู้ใหญ่จำนวนมากบอกว่าโลกเทคโนโลยีก้าวหน้าเร็วมากจนตามไม่ทัน • มีวิธีการง่ายๆ ที่ผู้ใหญ่ทำได้เพื่อเพิ่มความปลอดภัยของเด็กเมื่อใช้เทคโนโลยีอย่างเช่น คอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต และ/หรือโทรศัพท์มือถือ • ช่วยให้เด็กเข้าใจว่าเราสามารถรักษาความปลอดภัยได้เมื่อเราติดต่อกันผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัลเช่นเดียวกับที่เราพูดกับคนอื่นแบบพบหน้ากัน ตัวอย่างของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างปลอดภัยที่สามารถแนะนำกับเด็กได้ เช่น – แนะนำเด็กไม่ให้เปิดเผยรายละเอียดส่วนตัว (เช่น เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ ชื่อ โรงเรียน ฯลฯ) หรือภาพถ่ายส่วนตัว – ควรเก็บข้อมูลส่วนตัวในออนไลน์อย่างเป็นส่วนตัวที่สุดและไม่เปิดให้คนทั่วไปเข้าถึง – สอนเด็กเกี่ยวกับ “การร้องเรียนออนไลน์” ที่มีในหลายเว็บไซต์ เช่น เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ อินสตาแกรม สไกป์ ซึ่งได้บอกวิธีง่ายๆ ในการ “ร้องเรียน” เมื่อมีผู้ใช้ใช้งานหรือเผยแพร่สิ่งที่ไม่เหมาะสม – สนับสนุนให้เด็กพูดคุยกับคุณเมื่อเขารู้สึกไม่สบายใจเมื่อเขารู้สึกไม่สบายใจในการสื่อสารผ่านเทคโนโลยี – เตือนเด็กให้รู้จักควบคุมข้อมูลตัวเองและสิ่งที่พบเห็นในออนไลน์ สิ่งที่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กควรทำคือ • คอยตรวจสอบและเฝ้าระวังว่าเด็กทำอะไรผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัลบ้าง • สอบถามเด็กเกี่ยวกับเว็บไซต์และห้องสนทนาที่เขาเข้าไปใช้หรือเป็นสมาชิก • กำหนดเวลาที่เหมาะสมสำหรับเด็กในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	หากมีผู้ติดต่อกับลูกหลานของเราผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัล และทำให้เด็กวิตกกังวลหรือไม่สบายใจ ควรรายงานไปที่เว็บไซต์ต่อไปนี้ • http://www.facebook.com/help/reportlinks • https://support.twitter.com/forms/abusiveuser • http://www.youtube.com/yt/policyandsafety/reporting.html • http://help.instagram.com/165828726894770 • https://support.skype.com/en/faq/FA10001/how-do-i-report-abuse-by-someone-in-skype?

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 33 • ความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก	อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก • ธุรกิจการท่องเที่ยวเกิดเพิ่มขึ้นทั่วโลกรวมทั้งภูมิภาคนี้ • ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เติบโตและขยายตัวสามารถนำประโยชน์มากมายมาสู่ประเทศและชุมชน • นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบและเคารพวัฒนธรรมท้องถิ่น สภาพแวดล้อมและประชาชนเมื่อเขาท่องเที่ยวหรืออาศัยอยู่ในประเทศชั่วระยะหนึ่ง • อย่างไรก็ตาม ยังมีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับเด็กจากการที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวและการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	
สไลด์ 34 อะไรคือความเสี่ยงของเด็กที่เป็นผลจากการเติบโตของธุรกิจท่องเที่ยว	? คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย (เลือกอภิปรายหรือไม่ก็ได้) ขอให้ผู้เข้าร่วมประชุมช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กซึ่งมาพร้อมกับการท่องเที่ยวที่กำลังเติบโตในชุมชนของเขา	ตัวอย่างคำตอบ: • การเปรียบเทียบความแตกต่างของผู้คนและวัฒนธรรมสามารถนำไปสู่ความขัดแย้ง และการใช้อำนาจ/การใช้เงินในทางที่ผิด • เด็กได้รับผลกระทบจากการดูโฆษณาในทางลบ • เด็กอาจถูกใช้ให้หารายได้ด้วยการขอทานหรือเร่ขายของตามถนน ซึ่งเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม • นักท่องเที่ยวอาจหาโอกาสเพื่อเข้าเยี่ยมชมสถานที่ซึ่งอนุญาตเฉพาะผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้เท่านั้น เช่น สถานเด็กกำพร้า โรงเรียนบ้านพัก ฯลฯ การยินยอมให้ผู้ใหญ่ที่ไม่รู้จักเข้าไปในสถานที่ซึ่งอาจเสี่ยงต่อการทารุณกรรมเด็ก • สถานบันเทิงยามค่ำคืน หรือสถานขายบริการทางเพศอาจเพิ่มขึ้นเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งสถานที่เหล่านี้อาจเป็นที่ล่อใจเด็ก หรือเป็นที่ที่มีการแสวงประโยชน์จากเด็ก • พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กอาจตกลงตามข้อเสนอของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะให้บ้านพักหรือการศึกษาแก่เด็กในความดูแลของเขา หรือเสนอให้ย้ายเด็กออกจากบ้านที่เขามีผู้ใหญ่ที่สามารถให้การคุ้มครองได้ ซึ่งอาจทำให้เด็กต้องเสี่ยงกับการทารุณกรรม

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 35 • นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวที่มีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ผู้ดูแลและผู้ปกครองควรระวัง นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่คนเดียวหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่อาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น ไม่เคารพกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยว หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	• มีนักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนน้อยที่ใช้การท่องเที่ยวเพื่อหาโอกาสทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก • ผู้กระทำความผิดโดยอาศัยการท่องเที่ยวเพื่อมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ได้แก่ นักท่องเที่ยว นักเดินทาง หรือ ชาวต่างชาติที่พักอาศัยในพื้นที่แล้วทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในประเทศหนึ่งหรือในหลายประเทศที่ตนไปท่องเที่ยวหรือไปพักอาศัย • ขณะที่การท่องเที่ยวนำประโยชน์มากมายมาสู่ประเทศและชุมชนของเรา เรายังจำเป็นต้องรู้ว่ามีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับเด็กจากธุรกิจการท่องเที่ยว และเราต้องปกป้องเด็กไม่ให้คนต่างชาติหรือคนในประเทศมาทำทารุณกรรมเขาได้ • ข้อมูลที่ให้ไปแล้วเกี่ยวกับผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กก็สามารถนำมาใช้ได้กับการอภิปรายเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวแบบมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก	
สไลด์ 36 • นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวแบบมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก มีวิธีปฏิบัติที่ควรระวังไว้บ้าง • ผู้ดูแลและผู้ปกครองควรระวัง นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่คนเดียวหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่อาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น ไม่เคารพกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยว หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม • นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่คนเดียวหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่อาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น ไม่เคารพกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยว หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม • นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่คนเดียวหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่อาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น ไม่เคารพกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยว หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม • นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่คนเดียวหรือเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่อาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น ไม่เคารพกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยว หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	• ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กใช้วิธีการหลากหลาย เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้การท่องเที่ยวแบบมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก • บริบทเฉพาะของการท่องเที่ยวและธุรกิจการท่องเที่ยว – ผู้ทำทารุณกรรมบางคนวางแผนล่วงหน้าเพื่อทำทารุณกรรมเด็กในสถานที่ที่เฉพาะเจาะจง – ผู้ทำทารุณกรรมบางคนแสวงประโยชน์จากบรรยากาศเทศกาลหรือบรรยากาศวันหยุด เพื่อทำทารุณกรรมเด็ก – ผู้ทำทารุณกรรมบางคนเดินทางไปต่างประเทศเพื่อไปยังที่มีรายงานว่ามีการบริการทางเพศจากเด็ก – ผู้ทำทารุณกรรมบางคนเดินทางไปต่างประเทศและพักอาศัยอยู่ครั้งละหลายเดือนหรือเป็นปี ซึ่งจะดูไม่เหมือนเป็นนักท่องเที่ยวแต่เหมือนคนต่างชาติที่พักอาศัยอยู่ในบ้านหรือแฟลตของตนเอง	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	- ผู้ทำทารุณกรรมบางคนใช้เทคโนโลยีดิจิทัลทารุณกรรมเด็กข้ามประเทศ (เช่น ใช้เว็บแคม-กล้องวิดีโอผ่านคอมพิวเตอร์) - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนทำงานเป็นอาสาสมัคร ครู หรือแพทย์ในต่างประเทศ และทำทารุณกรรมเด็กที่ตนรู้จักผ่านทางการทำงานเพื่อการกุศล สถานเลี้ยงเด็กพรี โรงเรียน คลินิก ฯลฯ - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนใช้ผู้จัดซื้อจัดหาในท้องถิ่นและเครือข่ายเพื่อให้ได้เด็กมาทำทารุณกรรม พบว่ามีหลายคนคอยช่วยผู้ทำทารุณกรรมให้เข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรมเด็ก	
เราจะพูดคุยกับเด็กในความดูแลของเราอย่างไรเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยของตนเอง		
สไลด์ 37 • 2. พูดคุยกับลูกของเรา • สร้างความคุ้นเคยกับเด็กเกี่ยวกับความเสี่ยงภัยในชีวิตประจำวันและการหลีกเลี่ยงอันตราย • สนับสนุนให้เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยและภัยคุกคาม	• พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กสามารถลดความเสี่ยงในการที่เด็กจะถูกทารุณกรรมได้โดยการเฝ้าระวัง • เฝ้าระวังและให้ความสนใจกับความสัมพันธ์หลายรูปแบบที่เด็กมีต่อผู้ใหญ่ คุณสามารถช่วยคิดค้นขั้นตอนของการป้องกันตัวสำหรับเด็กได้ • ผู้ทำทารุณกรรมจะมุ่งไปหาเป้าหมายที่เป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้ง หรือมีปัญหาในครอบครัว • เด็กทุกคนมีความเสี่ยง แม้กระทั่งเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีความรักและการเอาใจใส่ • อีกวิธีการหนึ่งที่สำคัญคือการส่งเสริมให้มีการสื่อสารที่เปิดเผยและพูดคุยกับเด็ก ถึงวิธีการดูแลความปลอดภัยตั้งแต่เขายังเล็กๆ • ให้ความสำคัญกับการพูดคุยกับทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายเท่าเทียมกันเพราะทั้งสองมีความกลุ่มมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศเช่นเดียวกัน • ยกตัวอย่างเช่น ในการฝึกอบรมกับเด็กวิทยากรส่งเสริมให้เด็กค้นหา “ผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้” ซึ่งเขาสามารถพูดคุยได้เมื่อรู้สึกเดือดร้อนและไม่สบายใจ	เราต้องรู้ว่าผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กบางคนพยายามอย่างมากที่จะหาข้ออ้างหรือเหตุผลสนับสนุนพฤติกรรมของตนโดยบอกกับใครต่อใครว่า “มันเป็นอุบัติเหตุ” หรือ เด็ก “ตีความเหตุการณ์ผิด” ผู้ทำทารุณกรรมบางคนยืนยันว่าเด็กโกหกเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นหรือ เด็กเป็น “เด็กสร้างปัญหา” หรือ เด็กสาธอนทางเพศ ซึ่งทั้งหมดคือความพยายามที่จะลดความน่าเชื่อถือของเด็กที่เป็นผู้เสียหาย ดังนั้นพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กจึงจำเป็นต้องตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้และไม่ควรให้อะไรมาหยุดยั้งความรับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองเด็ก เพราะนี่คือเหตุผลสำคัญของการให้ความมั่นใจกับเด็กว่าคุณกำลังฟังเขาและเชื่อในสิ่งที่เขาบอกคุณ

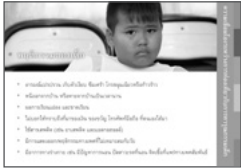
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	• เด็กความสามารถหาคุณและเล่าถึงความรู้สึกของเขาได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกทำโทษ • บางครั้งเด็กไม่กล้าบอกเรื่องสำคัญให้พ่อแม่รู้ เพราะกลัวว่าจะถูกตวาดหรือตำหนิ ผู้ทำทารุณกรรมใช้ความกลัวของเด็กข้างต้นเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากเด็ก	
สไลด์ 38 • 	? <i>คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย</i> • ถามผู้เข้าร่วมประชุมว่าเขาสอนอะไรเด็กบ้างเกี่ยวกับการดูแลตัวเองให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมทางเพศ และถามเพิ่มว่าเขาได้ให้ข้อมูลที่สำคัญรวมทั้งวิธีการป้องกันตัวอะไรบ้างที่เด็กสามารถนำไปใช้ได้	วิทยากรควรจัดบันทึกคำตอบของผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งเป็นการเสนอแนะมาตรการที่ดีและมีประสิทธิภาพ เพื่อเอามานำเสนอในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งต่อไป
สไลด์ 39 • 	• โดยทั่วไปเมื่อถึงจุดหนึ่งในชีวิตเด็กก็จะอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศซึ่งเขาเข้าใจว่าเป็นเรื่อง “ต้องห้าม” • บางครั้งความอยากรู้อยากเห็นทำให้เด็กค้นหาข้อมูลทางเพศจากเด็กคนอื่นหรือหาผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัล และให้ข้อมูลแบบผิดๆ แก่กัน • การพูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก แต่การที่ไม่พูดคุยเลยก็จะทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยง	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมประชุมนำกลับ (ดูแลเด็กให้ปลอดภัยได้อย่างไร)

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	• เด็กจะเรียนรู้เรื่องเพศอยู่ดีไม่ว่าเราจะต้องการหรือไม่ก็ตาม เขาจะหาข้อมูลจากแหล่งอื่นๆ ซึ่งอาจเป็นข้อมูลที่ผิดๆ หรือเป็นอันตราย และบางครั้งผู้ทำทารุณกรรมก็จะฉวยโอกาสแสวงหาผลประโยชน์จากเด็กที่มีความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศ • เราควรหาเวลาและโอกาสที่เหมาะสมเพื่อพูดกับเด็กทั้งผู้หญิงและผู้ชายเกี่ยวกับเรื่องเพศ • เราสามารถปรับการสนทนาให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก การพูดคุยเรื่องเพศกับเด็กสามขวบจะไม่เหมือนกับการพูดคุยกับวัยรุ่นอายุ 17 ปี • ด้วยเหตุนี้เราจึงส่งเสริมให้โรงเรียนทำการสอนเรื่องเพศศึกษาให้แก่เด็กอย่างเป็นทางการ • ขณะเดียวกันพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กก็ควรรับผิดชอบในการให้ความรู้อย่างไม่เป็นทางการเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่บ้าน • ต่อไปนี้จะนำเสนอแนวคิดที่ควรจะต้องพูดเรื่องนี้กับเด็กของเราอย่างไรโดยยึดจากหลักการศึกษาวิจัยและประสบการณ์ในระดับสากล	ผลการสำรวจวิจัยพบว่าบางครั้งพ่อแม่มีค่านิยมในการห้ามลูกโดยเฉพาะลูกสาวไม่ให้เรียนรู้และพูดถึงเรื่องวัยเจริญพันธุ์ เรื่องเพศและทุกอย่างที่เกี่ยวกับเพศ การจำกัดข้อมูลเกี่ยวกับเพศและพฤติกรรมที่ติดกันไม่让孩子เรียนรู้เรื่องเพศอย่างเหมาะสมอาจทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมได้
สไลด์ 40 ● 	ข้อควรปฏิบัติที่ 1: สร้างความสัมพันธ์ที่เน้นการพูดคุยแบบเปิดกว้างและไว้วางใจซึ่งกันและกันกับเด็ก • ส่งเสริมให้เด็กพูดคุยกับคุณในประเด็นต่างๆ โดยอาจเริ่มด้วยการถามว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง หรือ มีอะไรที่อยากคุยให้ฟังหรือไม่ • การเปิดช่องทางสื่อสารมีความสำคัญมากเพื่อให้เด็กรู้สึกผ่อนคลายและสะดวกใจที่จะเล่าปัญหาให้คุณฟัง • เมื่อเด็กพูด คุณต้องตั้งใจฟังและตอบสนองอย่างใส่ใจในความรู้สึกของเขา • ให้ลูกรู้ว่าถ้าเขาต้องการเล่าอะไรให้คุณฟัง เขาก็พูดกับคุณได้โดยไม่ต้องกลัวถูกทำโทษ	มีหลายกรณีที่เด็กไม่กล้าบอกพ่อแม่เกี่ยวกับการถูกทารุณกรรมเพราะกลัวว่าจะถูกทำโทษ เนื่องจากเข้าไปในสถานที่ซึ่งไม่ควรไป ดังนั้นถ้าหากเป็นได้วิทยากรควรหากรณีศึกษามานำเสนอเพื่อให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 41 ● 	ข้อควรปฏิบัติที่ 2: พุดคุยกับเด็กเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเขา • รวมถึงการพุดคุยเกี่ยวกับร่างกายที่เปลี่ยนแปลง อนามัยทางเพศ และลักษณะของความสัมพันธ์ที่ดี • ข้อมูลข้างต้นจะป้องกันความสับสนและความเข้าใจผิดๆ ของเด็กซึ่งอาจนำมาสู่ความเสี่ยงจากการถูกทารุณกรรม (เรารู้ว่าผู้ทำทารุณกรรมมักฉวยโอกาสจากการที่เด็กได้ข้อมูลผิดๆ เข้าถึงเด็ก) • มีพ่อแม่จำนวนมากที่รู้สึกอายและไม่สะดวกใจที่จะพุดเกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่ก็มีวิธีที่จะทำให้ง่ายขึ้น ดังนี้ • เราจะรู้สึกอายและไม่สะดวกใจน้อยลงหากเราเริ่มพุดเรื่องนี้กับเด็กตั้งแต่เขายังเล็ก และตอบคำถามเด็กแบบง่าย ๆ ตรงไปตรงมา และเป็นธรรมชาติ • และอย่าลืมว่าเด็กก็อาจจะรู้สึกอายและไม่สะดวกใจด้วยเหมือนกันที่จะคุยในเรื่องนี้	การศึกษาวัยจัยในระดับนานาชาติได้แนะนำการให้ความรู้แก่เด็กอย่างเหมาะสมกับวัยไว้ ดังนี้ อายุ 0 - 3 ปี • สอนให้เด็กเรียกชื่ออวัยวะต่างๆ ในร่างกายอย่างถูกต้องรวมทั้งอวัยวะสืบพันธุ์ • เริ่มต้นสอนถึงความแตกต่างระหว่างอวัยวะที่ให้คนอื่นสัมผัสได้และอวัยวะสงวน • เปิดกว้างสำหรับคำถามเกี่ยวกับเรื่องเพศชาย-เพศหญิง โดยเฉพาะเรื่องความแตกต่างทางเพศ อายุ 4-5 ปี • อธิบายการทำงานของอวัยวะส่วนต่างๆ ในร่างกายรวมทั้งอวัยวะสืบพันธุ์ • ให้ข้อมูลที่ละเอียดขึ้น (อาจตั้งเป็นกฎก็ได้) เกี่ยวกับความเหมาะสมและความไม่เหมาะสมในการสัมผัสตนเอง หรือสัมผัสผู้อื่น และการสัมผัสอวัยวะสงวนและไม่สงวน รวมทั้งการพุดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ • ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเพศชาย-หญิงและมิติทางสังคม (เช่น ทำไมบางครั้งต้องแยกเด็กหญิงกับเด็กชาย หรือทำไมบางครั้งการปฏิบัติต่อทั้งสองเพศจึงแตกต่างกัน) ในขณะเดียวกันต้องเน้นย้ำอย่างชัดเจนว่าทั้งสองเพศมีความเท่าเทียมกัน อายุ 5-9 ปี • เด็กในวัยนี้ควรเรียนรู้เกี่ยวกับพื้นฐานของการสืบพันธุ์ • เรียนรู้เกี่ยวกับการมีอนามัยเจริญพันธุ์ (การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย การหลังการแข็งตัวของอวัยวะเพศ การมีประจำเดือน) • อธิบายความแตกต่างของวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศ • เมื่อเด็กถามคำถาม คุณควรตอบคำถามด้วยข้อมูลที่ถูกต้องและตรงไปตรงมาเกี่ยวกับปฏิบัติการทางเพศที่แตกต่างกันและให้รายละเอียดโดยย่อ อายุ 9-12 ปี • ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและวิธีการตัดสินใจว่าเมื่อไหร่ที่ควรจะมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับผู้อื่น

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
		• ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องความใกล้ชิดและความสัมพันธ์ทางเพศ • ส่งเสริมให้รู้หนังสือ และชี้ให้เห็นว่าเนื้อหาเรื่องเพศและเพศชาย-หญิงในสังคมที่ออกมาทางสื่อ นั้น อาจมีการบิดเบือนความเชื่อและไม่สะท้อนความเป็นจริงอย่างไรบ้าง
สไลด์ 42 • เนื้อหา: สอนเด็กให้รู้จักวิธีป้องกันตัวเองตั้งแต่ยังเล็กๆ (ต่อ) • ผู้ที่เด็กควรระวังไว้ที่บ้าน • ผู้ที่อาจไม่ใช่คนในครอบครัวแต่มีอำนาจ • ผู้ที่อาจไม่ใช่คนในครอบครัวแต่มีความใกล้ชิด	ข้อควรปฏิบัติที่ 3: สอนเด็กให้รู้จักวิธีป้องกันตัวเองตั้งแต่ยังเล็กๆ • สอนเด็กให้รู้จักชื่อที่ถูกต้องของอวัยวะในร่างกายซึ่งจะช่วยให้เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับร่างกายของตนเองและมีคำศัพท์เพียงพอที่จะบรรยายสถานการณ์ทารุณกรรมที่อาจเกิดขึ้น • สอนให้เด็กเข้าใจว่าคนอื่นไม่สามารถดูหรือสัมผัสอวัยวะของเขาได้ นอกจากในกรณีที่เขาบาดเจ็บหรือต้องการความช่วยเหลือเท่านั้น • สอนให้เด็กรู้ทันความรู้สึกและสัญญาณเตือนภัยในร่างกายของตน (ท้องไส้ปั่นป่วน รู้สึกร้อน รู้สึกเหมือนอยากร้องไห้ เข้าสั่นใจเต้นแรง และปากแห้ง เป็นต้น) การรับรู้และตอบสนองต่อสัญญาณเตือนของร่างกายสามารถช่วยให้เด็กเข้าใจว่าเมื่อไหร่ที่เขาต้องการการคุ้มครอง	วิทยากรอาจใช้ข้อมูลจาก การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม: คู่มือวิทยากรในการให้ความรู้เด็กและเยาวชน (ดาวน์โหลดได้จาก http://www.childsafetourism.org และ http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism) มานำเสนอ ซึ่งได้ระบุวิธีการสอนเด็กให้รู้จักป้องกันตัวเองอย่างเป็นขั้นตอนในสามช่วงอายุ คือ 5-7 ปี 8-10 ปี และ 11-17 ปี
สไลด์ 43 • เนื้อหา: สอนเด็กให้รู้จักวิธีป้องกันตัวเองตั้งแต่ยังเล็กๆ (ต่อ) คำ: ไม่, ไป, บอก	ข้อควรปฏิบัติที่ 3: สอนเด็กให้รู้จักวิธีป้องกันตัวเองตั้งแต่ยังเล็กๆ (ต่อ) • วิธีการอื่นที่ได้ผลและควรสอนเด็กตั้งแต่วัยเด็ก คือวิธีการ “ไม่-ไป-บอก” ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ได้เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่กังวล • สอนให้เด็กรู้ว่าเขามีสิทธิที่จะปฏิเสธ “ไม่” หากมีใครบางคนขอร้องให้ทำอะไรก็ตามที่เขาารู้สึกว่าผิดหรือน่ากลัว • บอกเด็กว่า เขาควรออกไปจากสถานการณ์นั้น ถ้าทำได้ • ให้เด็กรู้ว่าเขาควรบอกคุณหรือผู้ใหญ่คนอื่นหากรู้สึกไม่ชอบใจ หรือไม่สบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น • ควรให้เด็กมีโอกาสซักซ้อมบ่อยๆ เพื่อจะได้เกิดทักษะและสามารถเอาตัวรอดจากสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัยหรือมีความเสี่ยงที่จะถูกทารุณกรรม	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 44 ● 	ข้อควรปฏิบัติที่ 3: สอนเด็กของคุณให้รู้จักวิธีป้องกันตัวเองตั้งแต่ยังเล็ก ๆ (ต่อ) • สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือการสอนให้เด็กรู้จักความแตกต่างระหว่างความลับที่ทำให้ “เป็นสุข” และความลับที่ทำให้ “เป็นทุกข์” • สอนให้เด็กแยกแยะระหว่างความลับที่มีทำให้ “เป็นสุข” และความลับที่ทำให้ “เป็นทุกข์” และสนับสนุนให้เด็กเล่าให้ฟังเสมอเกี่ยวกับความลับที่รบกวนหรือทำให้หนักใจ • ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วข้างต้น จะเห็นว่าการทารุณกรรมทางเพศเด็กมักไม่ใช่การกระทำที่เกิดขึ้นเพียงแค่ครั้งเดียว แต่ผู้ทำทารุณกรรมมักอาศัยการปิดบังความลับเพื่อทำทารุณกรรมอย่างต่อเนื่อง สอนให้เด็กรู้จักแยกแยะว่าอะไรคือความลับที่ควรเก็บไว้ • สอนเด็กโตให้เรียนรู้เกี่ยวกับให้สิ่งล่อใจและการข่มขู่	
สไลด์ 45 ● 	ข้อควรปฏิบัติที่ 3: สอนเด็กให้รู้จักวิธีป้องกันตัวเองตั้งแต่ยังเล็ก ๆ (ต่อ) • นอกจากนี้เรายังสามารถสอนให้ลูกรู้ว่าใครคือผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้ในครอบครัวและในชุมชนของเราซึ่งเด็ก ๆ สามารถไปหาได้เมื่อเขาเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือวิตกกังวล	
3. อะไรคือสัญญาณบ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยง		
สไลด์ 46 ● 	• การเพิกเฉยต่อประเด็นการทารุณกรรมทางเพศเด็ก เป็นการทำให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงมากขึ้น ที่สำคัญคือเราต้องฟังเรื่องราวนี้อาจเกิดขึ้นในชุมชนของเราได้ • ควรให้ความเอาใจใส่พฤติกรรมของลูก ๆ และผู้ใหญ่ที่อยู่รอบข้างเขาด้วย	เราควรเฝ้าระวังอะไรเกี่ยวกับลูกหลานและเด็กในความดูแล พฤติกรรมของเด็ก มีสัญญาณหลายอย่างที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยง สัญญาณเหล่านี้มักจะปรากฏตัวขึ้นในลักษณะที่ค่อยเป็นค่อยไป และอาจสังเกตเห็นได้ยากหากเราไม่ใส่ใจสังเกตอย่างใกล้ชิด • พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างกะทันหัน • การถอนตัว และขาดความสนใจ • ไม่สนใจที่จะเล่น หรือทำกิจกรรมที่เคยชอบ • มีความวิตกกังวล และกลัว (โดยเฉพาะในเวลากลางคืน) • พฤติกรรมที่ก้าวร้าว หรือก้าวร้าวมากขึ้น • พฤติกรรมที่ผิดปกติ หรือพฤติกรรมที่ผิดปกตินอกเหนือจากพฤติกรรมปกติ • พฤติกรรมที่ผิดปกติ หรือพฤติกรรมที่ผิดปกตินอกเหนือจากพฤติกรรมปกติ พฤติกรรมของผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ที่อยู่รอบข้าง (โดยเฉพาะเด็ก) นอกจากนี้เรายังต้องเฝ้าระวังพฤติกรรมของผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ที่อยู่รอบข้างเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับเด็ก • พฤติกรรมที่ผิดปกติ หรือพฤติกรรมที่ผิดปกตินอกเหนือจากพฤติกรรมปกติ • พฤติกรรมที่ก้าวร้าว หรือก้าวร้าวมากขึ้น • พฤติกรรมที่ผิดปกติ หรือพฤติกรรมที่ผิดปกตินอกเหนือจากพฤติกรรมปกติ • พฤติกรรมที่ผิดปกติ หรือพฤติกรรมที่ผิดปกตินอกเหนือจากพฤติกรรมปกติ การเฝ้าระวังสัญญาณบ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยงเป็นสิ่งสำคัญในการปกป้องเด็กจากความเสียหาย

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 47 ● 	ควรให้ความสนใจในพฤติกรรมของลูก เพราะมีสัญญาณมากมายที่แสดงให้เห็นว่าเด็กอาจกำลังประสบปัญหาการทารุณกรรม อย่างไรก็ตามอาการต่างๆ เหล่านี้ก็ได้หมายความว่าเด็กจะถูกทารุณกรรมเสมอไป แต่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กอาจสังเกตพฤติกรรมข้างล่างนี้และหยิบยกมาพูดคุยกับเด็ก เช่น: • อารมณ์แปรปรวน เก็บตัวเงียบ ซึมเศร้า โกรธฉุนเฉียวหรือก้าวร้าว • หลีกออกจากบ้าน หรือหายออกจากบ้านเป็นเวลานาน • การเรียนตกต่ำ และขาดเรียนโดยไม่มีสาเหตุ • ไม่แจ้งที่มาของเงิน ของขวัญ โทรศัพท์มือถือ • ใช้สารเสพติด (เช่น ยาเสพติด และแอลกอฮอล์) • การมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย • อาการทางร่างกาย เช่น มีปัญหาการนอน ปัสสาวะรดที่นอน ติดเชื้อที่แพร่โดยทางเพศสัมพันธ์ • ถูกตั้งฉายาว่าเป็น “ตัวสร้างปัญหา”	วิทยากรควรพูดเน้นว่าที่ระบุมาไม่ใช่พฤติกรรมทั้งหมดที่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กควรเฝ้าระวัง แต่จุดหลักก็คือการสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงของเด็กซึ่งอาจเปลี่ยนจาก “ดี” เป็น “แย่” หลายครั้งที่เด็กเริ่มมีพฤติกรรมแย่ลงแต่ไม่มีใครเห็นว่าเขาอาจจะกำลังตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการเป็นผู้เสียหาย เพียงแต่สรุปเหมารวมว่าเขาเป็นเด็กที่ชอบ “สร้างปัญหา” เท่านั้น ซึ่งทำให้เด็กมีความเสี่ยงยิ่งขึ้นต่อการถูกทารุณกรรม อีกทั้งไม่มีใครเชื่อเกี่ยวกับการร้องทุกข์และคำบอกเล่าของเขา ซึ่งถือเป็นความล้มเหลวที่น่าเศร้าอย่างยิ่งในความรับผิดชอบของเราที่มีต่อเด็ก
สไลด์ 48 ● 	นอกจากนี้ยังควรสังเกตผู้ใหญ่ที่มีพฤติกรรมไม่ปกติกับเด็ก เช่น • ให้ความสนใจเด็กมากเกินไป • ให้ของขวัญ หรือ เงิน • อยู่กับเด็กตามลำพัง • พาเด็กไปเที่ยว เดินทางระยะสั้น และพักผ่อนช่วงวันหยุดโดยไม่มีคุณไปด้วย	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
4. เราจะขอความช่วยเหลือได้จากที่ไหน		
สไลด์ 49 • 	• ที่ผ่านมามีการดำเนินงานที่ดีหลายขั้นตอนในการคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรมในประเทศไทยและในภูมิภาคนี้ • ในฐานะพ่อแม่ คุณรู้ดีที่สุดว่าลูกอยู่ในภาวะเสี่ยงหรือไม่ และความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของคุณคือการการคุ้มครองลูกให้ปลอดภัย • คุณสามารถหาความช่วยเหลือได้ในชุมชนของคุณ กิจกรรม: การทำแผนที่แหล่งข้อมูลของชุมชน • เชิญชวนให้พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กร่วมกันทำ “แผนที่ความคิด” เกี่ยวกับบริการต่างๆ ที่มีอยู่ในชุมชน ในการให้ความช่วยเหลือสมาชิกชุมชนที่มีความกังวลเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กหรือมีประสบการณ์ถูกทารุณกรรมรูปแบบอื่นๆ มาก่อน (ตัวอย่างหน่วยงานที่ให้บริการช่วยเหลือ เช่น กรมสวัสดิการสังคม สายด่วนช่วยเหลือเด็ก ศูนย์อนามัยชุมชน โรงเรียน สถานีตำรวจ ฯลฯ) 	วิทยากรสามารถ เพิ่มตัวอย่างและแนวทางที่ดีในการคุ้มครองเด็กในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ เช่น • องค์กรท้องถิ่นหลายองค์กรสามารถช่วยแนะนำขั้นตอนและให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่คุณได้ บางองค์กรก็สามารถให้การคุ้มครองช่วยเหลือด้วย • รัฐบาลให้ความช่วยเหลือครอบครัวเพื่อให้มั่นใจว่าเด็กมีความเป็นอยู่ที่ดี • รัฐบาลให้การสนับสนุนสายด่วนช่วยเหลือเด็กหญิง-ชาย ครอบครัว และประชาชนทั่วไป เพื่อให้คำแนะนำและข้อมูลในเรื่องที่เขากังวลและมีคำถาม • รัฐบาลออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองเด็กและดำเนินคดีกับผู้ทำร้ายเด็ก • ตำรวจคอยตรวจสอบและสืบสวนคดี • ศาลเป็นผู้ฟ้องร้องผู้กระทำผิด • เจ้าหน้าที่รัฐในระดับจังหวัดเป็นผู้จัดการรณรงค์ • มีสายด่วนให้แจ้งกรณีสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมทางเพศ วิทยากรควรมีรายละเอียดของหน่วยงานบริการที่มีในท้องถิ่นรวมทั้งขั้นตอนต่างๆ ในการแจ้งเรื่อง
สไลด์ 50 	มอบรายละเอียดการติดต่อเจ้าหน้าที่และองค์กรต่างๆ ในท้องถิ่นให้พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กเพื่อให้สามารถติดต่อขอความช่วยเหลือได้เมื่อจำเป็น	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมประชุมนำกลับ (ขอความช่วยเหลือได้จากที่ไหน) และให้ข้อมูลในการติดต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานในท้องถิ่น/ประเทศ แก่ผู้เข้าร่วมประชุม

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
การวางแผนปฏิบัติการ		
สไลด์ 51 	 กิจกรรม: แผนงานของพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก (เลือกทำหรือไม่ทำก็ได้) • หากมีเวลาให้แบ่งผู้เข้าร่วมประชุมออกเป็นกลุ่มๆ ละ 5-6 คน • แจ้งผู้เข้าร่วมประชุมว่าตอนนี้เขาเป็นคณะกรรมการชุดใหม่ที่ได้รับผิดชอบในการประสานงานด้านการคุ้มครองเด็กในชุมชน • ขอให้ผู้เข้าร่วมประชุมวางแผนกิจกรรมทั้งหมดที่จะทำเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมในชุมชน และให้เวลาห้านาทีในการเตรียมแผนงาน • หลังจากแต่ละกลุ่มแบ่งปันแผนงานของกลุ่มแล้ว ให้คำชมเชยกลุ่มที่มีความคิดริเริ่มและสนับสนุนให้นำความคิดที่ปฏิบัติได้จริงที่สุดไปปรับใช้ในชุมชนของเขา	แผนงานควรครอบคลุม • การสนับสนุนให้มีการสอนเรื่องเพศศึกษาในโรงเรียน • กำหนดให้มีนโยบายการคุ้มครองเด็กในโรงเรียน • ไม่กีดกันหรือกล่าวโทษเด็กและบุคคลอื่นที่เป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมในชุมชน • เผื่อระวังผู้ที่มีพฤติกรรมน่าสงสัยและรายงานให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบ
สรุป		
สไลด์ 52 • 	 กิจกรรม: ประเมินผล • เพื่อให้เราสามารถปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น • จিজใครขอให้ท่านได้แสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในวันนี้ตามหัวข้อต่อไปนี้ - การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นวันนี้เป็นประโยชน์หรือไม่ - ข้อมูลใดที่มีประโยชน์มากที่สุดที่คุณได้เรียนรู้ในวันนี้ - มีสิ่งใดบ้างที่เราควรเปลี่ยนแปลงในการจัดประชุมครั้งต่อไป อีกทางเลือกหนึ่งคือวิทยากรสามารถแจกแบบฟอร์ม แสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม (ภาคผนวก 7) ให้ผู้เข้าร่วมประชุมกรอก วิธีนี้อาจใช้เวลามากขึ้น และอาจมีประเด็นเกี่ยวกับระดับของการรู้หนังสือของผู้เข้าร่วมซึ่งมีผลต่อการเขียนและอ่าน ดังนั้นจึงแนะนำให้วิทยากร เลือกประเมินผลโดยการนำเสนอทางคำพูด	ในการอภิปรายและทำแบบทดสอบหลังการอบรม (หากใช้วิธีการแบบมีปฏิสัมพันธ์จากผู้เข้าร่วม) วิทยากรควรบันทึกข้อมูลที่ได้เพื่อเก็บรวมไว้ในตารางรายงานหลังการฝึกอบรม/ประชุม (ภาคผนวก 8) ต่อไป

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	กิจกรรม: แบบทดสอบหลังการอบรม • วิทยากรพูดว่า “ตอนนี้ ผม/ดิฉัน ต้องการตรวจสอบว่าคำตอบของคุณในแบบทดสอบนี้จะแตกต่างจากตอนก่อนอภิปรายหรือไม่” • ให้ผู้เข้าร่วมทำแบบทดสอบหลังการอบรมในแบบมีปฏิสัมพันธ์ หรือเขียนลงในแบบฟอร์มของภาคผนวก 4 • จากนั้นเฉลยคำตอบของแบบทดสอบเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมประชุมเข้าใจเนื้อหาหลักก่อนออกไปจากที่ประชุม	
สไลด์ 53 •	• ขอบคุณผู้เข้าร่วมประชุมสำหรับความตั้งใจและการมีส่วนร่วมในการประชุมครั้งนี้ • ย้ำกับผู้เข้าร่วมประชุมถึงบทบาทสำคัญของเขาในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ • ส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมประชุมปรับใช้และแบ่งปันข้อมูลที่ได้เรียนรู้จากการอภิปรายในวันนี้ให้กับบุคคลอื่นๆ ในชุมชนเพื่อช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยมากขึ้นแก่เด็กในชุมชน • เชิญชวนให้ผู้เข้าร่วมประชุมติดต่อหรือประสานงานกับหน่วยงานที่แนะนำในระหว่างการอภิปราย หากเขามีความข้องใจหรือมีคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องของการทารุณกรรมทางเพศเด็ก • เน้นให้เห็นว่าการลงมือทำในสิ่งต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ก็สามารถช่วยให้พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กปรับปรุงมาตรการการให้ความคุ้มครองเด็กได้ดียิ่งขึ้น • ขอบคุณเจ้าหน้าที่ท่านอื่นๆ เช่น วิทยากรร่วม ผู้ช่วย อาสาสมัคร ฯลฯ ที่ให้การช่วยเหลือในการจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในครั้งนี้	

ส่วนที่ 3

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1: บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าประชุมนำกลับ

ควรเตรียมบัตรนี้ให้ผู้เข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทุกคนนำกลับไปด้วยเพื่อเตือนความทรงจำ และช่วยทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนรู้ บัตรควรมีขนาด เอ 5 หรือ เอ 6 และพิมพ์หน้า-หลัง ข้อมูลในบัตรจะ ช่วยในการจำและอ้างอิงใช้ประโยชน์ได้ง่าย

การคุ้มครองเด็ก จากการทารุณกรรม ทางเพศ

พ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก

การคุ้มครองเด็กเป็นความรับผิดชอบ ของทุกคน

เด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เด็กต้องการการคุ้มครองเป็นพิเศษ ดังนั้นพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กจึงเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองเด็กที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรก

เราทุกคนสามารถร่วมมือกันสร้างชุมชนที่ปลอดภัยสำหรับเด็กได้

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

การทารุณกรรมเด็กคือการลงมือกระทำ (หรือการละเลยไม่ให้การดูแล) ที่จงใจและไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุ ซึ่งส่งผลให้เด็กได้รับบาดเจ็บหรือตกอยู่ในอันตราย

ในแต่ละวันเด็กหลายล้านคนทั่วโลกต้องทนทุกข์ทรมานจากการทารุณกรรม ซึ่งการทารุณกรรมเด็กลักษณะนี้เกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลก

ประเภทของการทารุณกรรมเด็ก

แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ คือ

ผลกระทบของการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมเด็กมีผลอย่างรุนแรงต่อตัวเด็ก และส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งทางร่างกายและจิตใจในระยะยาว

ผลที่ตามมาจากการทารุณกรรม จะขยายขอบเขตจากตัวเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหาย ไปยังครอบครัว ชุมชนและสังคมในวงกว้าง

เด็กไม่ควรถูกกล่าวโทษจากการที่ตกเป็นผู้เสียหายในการทารุณกรรม แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะส่งผลกระทบไปยังครอบครัวและชุมชนของพวกเขาก็ตาม

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

การใช้ถ้อยคำที่รุนแรง เพื่อด่า ข่มขู่ คุกคาม หรือ ดุอีก

การแกล้งและหยอกล้อที่เกินควร ทำให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจ มองค่าตัวเองต่ำ หรือเกิดความไม่มั่นใจในการแสดงความคิดเห็น และการแสดงออกที่สร้างสรรค์

การสัมผัส ร่างกายเด็กในท่วงท่าที่ไม่อยากให้สัมผัส

การเพิกเฉย ไม่สนใจให้เด็กได้เห็นและรับรู้พฤติกรรม รวมไปถึงสื่อลามก

การเพิกเฉย ไม่สนใจให้เด็กได้เห็นและรับรู้พฤติกรรม รวมไปถึงสื่อลามก

บังคับให้เด็กสัมผัสร่างกายคนอื่นในที่ที่ไม่ควรสัมผัส (เช่น อวัยวะส่วทางเพศ หรืออวัยวะเพศ)

ทำลายความมั่นใจของเด็ก

ทุบตีหรือทำร้ายเด็กเพื่อระบายนอารมณ์ของตัวเอง

ใช้เด็กเป็นเครื่องมือให้ทำในสิ่งที่ต้องการ

ละเลยไม่ดูแลเด็ก เช่นปล่อยให้เด็กสกปรก ไม่มีเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มและขาดอาหาร

ใช้แรงงานเด็กเสมือนเป็นคนรับใช้ในบ้าน

ละเลยความต้องการทางจิตใจของเด็ก

ใช้งานบุตรหลานของตนเองจนเกินควร จนส่งผลให้เด็กสูญเสียโอกาสในการเรียน และเล่นตามประสาเด็กทั่วไป

ตีและทำให้เด็กอายในโรงเรียน

ละเลยความต้องการทางแพทย์ของเด็ก

ละเลยความต้องการทางการศึกษาของเด็ก

ปล่อยให้เด็กอยู่ตามลำพังโดยไม่ดูแล

ที่มา: ภาพและข้อความประยุกต์มาจากโปสเตอร์ "การทารุณกรรมเด็กคืออะไร" ของมูลนิธิสายเด็กประเทศไทย <http://childlinethailand.org>

การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร

- การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นเมื่อมีการนำเอาเด็กเข้ามาร่วมในกิจกรรมทางเพศ โดยใช้อำนาจบังคับ (ใช้กำลังหรือคำพูดข่มขู่) หรือใช้ความไว้วางใจของเด็กเป็นเครื่องมือชักจูงให้เด็กเข้าร่วม
- การทารุณกรรมทางเพศเด็กหมายรวมไปถึงพฤติกรรมรูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศที่เด็กไม่ให้ความยินยอม
- ซึ่งรวมทั้งการสัมผัสและไม่ได้สัมผัส ดังตัวอย่างต่อไปนี้
 - วาดภาพ ถ่ายภาพ ถ่ายวิดีโอเด็กในรูปแบบที่ซึ่งสื่อถึงกิจกรรมทางเพศ
 - บังคับเด็กให้ดูหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศ
 - บังคับ/ขู่เชี้ยเด็กให้มีเพศสัมพันธ์หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับเด็กหรือผู้ใหญ่คนอื่น

คุณทราบหรือไม่ว่า

การทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นปัญหาระดับโลก

การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลก และชุมชนของเราก็มีได้รับดพ่นจากสถานการณ์ดังกล่าว เนื่องจากพบว่าผู้ที่ทำทารุณกรรมส่วนใหญ่เป็นคนในชุมชนหรือท้องถิ่นนั้นๆ

ผู้เสียหาย ของการทารุณกรรมทางเพศเป็นได้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย

เด็กทั้งหญิงและชายต่างก็สามารถตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศได้เท่าๆ กัน เพศที่สามหรือเด็กที่กำลังค้นหาเพศของตนเองจะมีความเสี่ยงสูงขึ้นไปอีก เช่นเดียวกับเด็กพิการ (ทุกประเภท) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการทารุณกรรมทางเพศสามารถเกิดขึ้นได้กับเด็กทุกคน

ผู้ทำการทารุณกรรมมักเป็นบุคคลที่เด็กรู้จักหรือคุ้นเคย

พบว่าผู้ทำการทารุณกรรมทางเพศเด็กมักจะเป็นสมาชิกในครอบครัวหรือเป็นญาติของเด็กหรือบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจจากเด็ก

ผู้ทำการทารุณกรรมจะเข้ามาตีสนิทกับผู้เสียหายและครอบครัวผู้เสียหายก่อน

ผู้ทำการทารุณกรรมมักจะสร้างความสัมพันธ์กับผู้เสียหายและครอบครัวของเด็กในขั้นต้นเพื่อให้เข้าถึงทั้งสองกลุ่มได้ง่ายขึ้น และ เพื่อปกปิดจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของตน

การทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นได้ในบริบทของการท่องเที่ยว

มีชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งที่ใช้การท่องเที่ยวเพื่อแสวงหาโอกาสทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก บุคคลดังกล่าว รวมถึง นักท่องเที่ยว นักเดินทาง หรือ ชาวต่างชาติที่พักอาศัยในประเทศนั้นๆ ซึ่งทำการทารุณกรรมทางเพศเด็กในประเทศใดประเทศหนึ่งหรือในอีกหลายประเทศที่ตนได้พักอาศัยอยู่หรือได้ไปเที่ยวมา

เด็กมักจะไม่นับบอกผู้ใหญ่เมื่อถูกทารุณกรรม

ด้วยเหตุผลที่หลากหลายแตกต่างกันเด็กมักจะไม่นับบอกให้ผู้ใหญ่ทราบว่าถูกทารุณกรรมทางเพศ ดังนั้นผู้ใหญ่จึงต้องสังเกตพฤติกรรม และสัญญาณบ่งชี้ว่ามีการทารุณกรรมเกิดขึ้นจากตัวของเด็กมากกว่าที่จะรอให้เด็กพูดเอง

เด็กทุกคนมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง

เด็กทุกคนทั่วโลกมีสิทธิได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการถูกทารุณกรรมทุกรูปแบบการปกป้องคุ้มครองเด็กจากภัยอันตรายถือเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ และไม่ว่ากรณีใดๆ เด็กไม่ควรถูกกล่าวโทษจากผู้ใหญ่ หรือจากชุมชนในเรื่องที่เขาถูกทารุณกรรมทางเพศ

เราจะดูแลให้เด็กปลอดภัย ได้อย่างไร

1 มีความรู้ความเข้าใจและมีข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเกี่ยวกับการ ทารุณกรรมทางเพศเด็กดังต่อไปนี้

- ผู้ทำทารุณกรรมจะฉกฉวยโอกาสจากการขาดความรู้ของคนทั่วไปเพื่อทำทารุณกรรมเด็ก
- มีความรู้ความเข้าใจรวมทั้งมีข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเพื่อที่จะพูดคุยอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับ
การทารุณกรรมทางเพศกับลูกหลานหรือเด็กในความดูแลของตน

2 พูดคุยกับลูกหลานและเด็กในความดูแลของเรา

- บางครั้งเด็กไม่กล้าบอกเรื่องสำคัญกับพ่อแม่เพราะกลัวว่าจะถูกทำโทษหรือถูกตำหนิ/
กล่าวโทษ คนที่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กจึงใช้ความกลัวนี้แสวงประโยชน์จากเด็ก
- ส่งเสริมและสนับสนุนการพูดคุยสื่อสารอย่างเปิดเผยและสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและ
กันกับลูกหลานและเด็กในความดูแลของคุณ เพื่อให้เขารู้ว่าเขาสามารถพูดคุยใน
ทุกเรื่องกับคุณได้
- พูดคุยกับลูกหลานและเด็กในความดูแลเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วยวิธีที่เหมาะสมกับวัย
ของเขา
- สอนเด็กให้รู้จักวิธีป้องกันตัวตั้งแต่อายุยังน้อยโดย:
 - ให้อธิบายชื่อที่ถูกต้องของอวัยวะในร่างกาย
 - ให้ความรู้และตอบสนองต่อความรู้สึกและสัญญาณเตือนของร่างกายเพื่อให้สามารถ
บอกตนเองได้ว่าเมื่อใดเขาต้องการการการคุ้มครอง
 - หากเด็กรู้สึกวิตกกังวลหรือกลัว เขาสามารถพูดว่า ไม่ แล้วออกไปจาก
สถานการณ์นั้น และบอกผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้เกี่ยวกับสิ่งเกิดขึ้น

3 รับรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

- รับรู้ว่าสิ่งเหล่านี้อาจเกิดขึ้นในชุมชนของเรา
- เอาใจใส่ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็ก
- คอยสังเกตพฤติกรรมของผู้ใหญ่ที่คลุกคลีกับลูกของคุณ

4 รู้ว่าจะขอความช่วยเหลือจากใคร

- ค้นหาและติดต่อหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือทันทีที่สงสัยว่าเด็กกำลังตกอยู่ในภาวะ
เสี่ยงหรือถูกทารุณกรรม

ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก ปฏิบัติการอย่างไร

ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กใช้วิธีการหลากหลายเพื่อให้เข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรม

คนทั่วไปมักคิดว่าการทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นจากคนแปลกหน้าเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้ทำทารุณกรรมเด็กและ/หรือคนชกน้ามักจะเป็นผู้ที่เด็กรู้จักหรือคุ้นเคย โดยบุคคลเหล่านี้จะสร้างความสัมพันธ์กับเด็กก่อนเพื่อให้เด็กไวใจ (บางครั้งก็เข้าทางครอบครัวของเด็กด้วย) เราเรียกการกระทำดังกล่าวเป็นการ “เตรียมการ” (Grooming) ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ว่า

1. เลือกเป้าหมาย อันดับแรกผู้ทำทารุณกรรมจะทำการคัดเลือกเด็ก โดยมักเลือกเด็กที่อยู่ในภาวะหรือสถานการณ์ที่ไม่มั่นคง (เช่น เป็นเด็กเร่ร่อน ไม่มีพ่อแม่หรือผู้ดูแล อยู่ในภาวะยากจน และอื่นๆ)
2. สร้างความไว้วางใจผู้ทำทารุณกรรมจะสร้างความไว้วางใจกับเด็กโดยการแสดงความสนใจในสิ่งที่เด็กสนใจ ให้ของขวัญหรือของกำนัล และให้ความเป็นมิตรกับเด็ก
3. สร้างความลับ ผู้ทำทารุณกรรมจะสร้างความลับระหว่างตนเองกับเด็ก โดยใช้สัญญาที่เด็กให้ไว้เป็นเครื่องมือ รวมทั้งข่มขู่หรือบีบบังคับเพื่อให้เด็กเปิดเผยความลับนั้นๆ
4. รุกคืบ ผู้ทำทารุณกรรมจะรุกหน้าเพื่อเข้าสู่ความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก โดยจะพูดถึงเรื่องทางเพศให้สื่อหรือข้อมูลทางเพศเพื่อให้เด็กเกิดความเคยชินต่อเรื่องนี้
5. ลงมือทำเป็นขั้นตอนที่ผู้ทำทารุณกรรมลงมือทารุณกรรมทางเพศกับเด็ก

ไม่ได้หมายความว่าผู้ทำทารุณกรรมทุกคนจะต้องทำตามแผนเตรียมการข้างต้นเสมอไป แต่เขาอาจใช้วิธีอื่นๆ ก็ได้ เช่น จู่โจมทันที จัดซื้อจัดหาเด็ก หลอกหลวงและบังคับ เป็นต้น

ผู้กระทำการทารุณกรรมมักไม่ปฏิบัติการเพียงคนเดียวแต่จะทำงานเป็นกลุ่มโดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้ช่วย คนจัดซื้อจัดหา ตัวแทนจำหน่าย คนกลาง และผู้อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติการแต่ละขั้นตอน เป็นต้น

เราควรเฝ้าระวังอะไรเกี่ยวกับ ลูกหลานและเด็กในความดูแล

พฤติกรรมของเด็ก

มีสัญญาณเตือนหลายอย่างที่บอกว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรม แต่สัญญาณเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าลูกของคุณถูกทารุณกรรมแน่นอน แต่มันเป็นเครื่องมือที่ดีให้คุณได้นำมาใช้พูดคุยกับเด็กเกี่ยวกับสถานการณ์ของเขาหรือช่วยให้เขาค้นหาหน่วยงานที่สามารถให้ความช่วยเหลือเขาได้:

อารมณ์แปรปรวน เก็บตัวเงียบ ซึมเศร้า โกรธฉุนเฉียวหรือก้าวร้าว

- หันออกจากบ้าน หรือหายออกจากบ้านเป็นระยะเวลานาน
- การเรียนตกต่ำ และขาดเรียนโดยไม่มีสาเหตุ
- ไม่ยอมชี้แจงที่มาของเงิน ของขวัญ/ของกำนัล โทรศัพท์มือถือ ที่ตนเองได้มา
- ใช้สารเสพติด (เช่น ยาเสพติด และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์)
- การมีพฤติกรรม (มีการแสดงออก) ทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย
- อาการทางร่างกาย เช่น ปัญหาการนอน ปัสสาวะรดที่นอน ติดเชื้อที่แพร่โดยทางเพศสัมพันธ์

พฤติกรรมของผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ที่อยู่รอบตัวคุณ (และรอบตัวเด็ก)

คอยระมัดระวังหากสังเกตเห็นผู้ใหญ่มีพฤติกรรมผิดปกติกับลูกหลานและเด็กในความดูแลของคุณดังต่อไปนี้

- ให้ความสนใจใส่เด็กมากเกินไปจนเกินควร
- ให้ของขวัญที่เป็นของเล่นหรือเงินแก่เด็ก
- คลุกคลีกับเด็กของคุณตามลำพัง
- ต้องการพาเด็กไปเที่ยว เดินทางระยะสั้นและพักผ่อนช่วงวันหยุดด้วยกัน

หากเด็กบอกคุณว่าเขาถูกทารุณกรรม จงให้ความสนใจกับเขาว่าคุณกำลังฟังเขาและเชื่อในสิ่งที่เขาบอกคุณ

ขอความช่วยเหลือได้จากที่ไหน

สายด่วนช่วยเหลือเด็ก

ศูนย์ประชาบดี/ศูนย์พึ่งได้ (oscc) **1300** โทรฟรีทั่วประเทศ

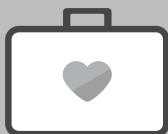

มูลนิธิสายเด็กประเทศไทย **1387** โทรฟรีทั่วประเทศ

เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่ท่านไว้วางใจในพื้นที่

.....

w: childsafetourism.org และ wvi.org/asiapacific/childsafetourism
f: facebook.com/ChildSafeTourism t: twitter.com/childsafetravel

Child Safe Tourism

Take action against abuse

ภาคผนวก 2: แบบบันทึกข้อมูลของผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม

แบบบันทึกนี้ใช้เพื่อบันทึกรายละเอียดและข้อมูลที่สำคัญของผู้เข้าร่วมประชุม

สถานที่ประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น _____

วัน/เวลา _____

ชื่อ นามสกุล	เพศ	เบอร์โทรศัพท์	อีเมล (หากมี)	ลายเซ็น

ภาคผนวก 3: แบบทดสอบก่อนการอบรม/ประชุม

ควรแจกแบบทดสอบนี้แก่ผู้เข้าร่วมทุกคนเมื่อเริ่มต้นการประชุม วิทยากรควรเก็บรวบรวมแบบทดสอบที่ทำเสร็จแล้ว เพื่อนำมาวิเคราะห์ (ใช้ฟอร์มในภาคผนวก 6) หลังจากเสร็จการประชุม หรือจะทำแบบทดสอบในรูปของการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ ตามที่แนะนำในคู่มือสไลด์ก็ได้

กรุณาอ่านคำถามและเลือกคำตอบต่อไปนี้		ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ
1.	คุณเข้าใจว่า “การทารุณกรรมทางเพศเด็ก” คืออะไร			
2.	มีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในชุมชนนี้ใช่หรือไม่			
3.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
4.	การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นทันทีโดยคนแปลกหน้าใช่หรือไม่			
5.	เด็กรู้สึกลำบากที่จะบอกผู้ใหญ่เกี่ยวกับการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			
6.	คุณรู้จักสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			
7.	คุณรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้างในฐานะพ่อแม่/ผู้ดูแลเด็ก เพื่อช่วยให้ลูกปลอดภัยจากการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
8.	คุณรู้ว่าจะติดต่อใคร เมื่อคุณคิดว่าลูกอาจถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			

ภาคผนวก 4: แบบทดสอบหลังการอบรม/ประชุม

ควรแจกแบบทดสอบนี้แก่ผู้เข้าร่วมทุกคนก่อนจบการประชุม วิทยากรควรเก็บรวบรวมแบบทดสอบที่ทำเสร็จแล้วเพื่อนำมาวิเคราะห์ (ใช้แบบในภาคผนวก 6) หลังจากเสร็จการประชุม หรือจะทำแบบทดสอบในรูปของการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบจากผู้เข้าร่วมประชุมตามที่แนะนำในคู่มือสไลด์ก็ได้

กรุณาอ่านคำถามและเลือกคำตอบต่อไปนี้		ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ
1.	คุณเข้าใจว่า “การทารุณกรรมทางเพศเด็ก” คืออะไร			
2.	มีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในชุมชนนี้ใช่หรือไม่			
3.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
4.	การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นทันทีโดยคนแปลกหน้าใช่หรือไม่			
5.	เด็กรู้สึกลำบากที่จะบอกผู้ใหญ่เกี่ยวกับการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			
6.	คุณรู้จักสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			
7.	คุณรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้างในฐานะพ่อแม่/ผู้ดูแลเด็ก เพื่อช่วยให้ลูกปลอดภัยจากการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
8.	คุณรู้ว่าจะติดต่อใคร เมื่อคุณคิดว่าลูกอาจถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			

ภาคผนวก 5: บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ ประชุม

การ์ดนี้ใช้สำหรับการตอบแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมแบบปฏิสัมพันธ์ ผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคนควรได้รับการ์ดหนึ่งชุด (ประกอบด้วยเครื่องหมายถูก ผิด และคำถาม) วิทยากรถามคำถามจากแบบทดสอบของภาคผนวก 3 และผู้เข้าร่วมประชุมแสดงคำตอบจากการ์ด (เครื่องหมาย ถูก=ใช่ ผิด=ไม่ใช่ และ คำถาม=ไม่ทราบ) วิทยากรควรบันทึกจำนวนและประเภทคำตอบของผู้เข้าร่วมประชุมไว้ในแบบวิเคราะห์แบบทดสอบ (ภาคผนวก 6)

ภาคผนวก 6: ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ ประชุม

แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมสามารถทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยวาจาก็ได้ วิทยากรสามารถใช้ตารางนี้บันทึกคำตอบที่ผู้เข้าร่วมประชุมทำแบบสอบถามโดยวาจา หรือใช้หลังจากจบการอบรมเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์คำตอบที่ผู้เข้าร่วมเขียนในแบบทดสอบ พร้อมกับรวบรวมผลสรุปที่ได้ไว้ในตารางรายงานจากวิทยากรในภาคผนวก 8

กรุณาอ่านคำถามแต่ละข้อแล้วเลือกคำตอบ		ใส่จำนวนคำตอบของแต่ละข้อลงในช่องข้างล่างนี้					
		แบบทดสอบก่อนอบรม			แบบทดสอบหลังอบรม		
		✓	X	?	✓	X	?
1.	คุณเข้าใจว่า “การทารุณกรรมทางเพศเด็ก” คืออะไร						
2.	มีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในชุมชนนี้ใช่หรือไม่						
3.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่						
4.	การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นทันทีทันใดโดยคนแปลกหน้าใช่หรือไม่						
5.	เด็กรู้สึกลำบากที่จะบอกผู้ใหญ่เกี่ยวกับการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่						
6.	คุณรู้จักสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่						
7.	คุณรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้างในฐานะพ่อแม่/ผู้ดูแลเด็ก เพื่อช่วยให้เด็กปลอดภัยจากการถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่						
8.	คุณรู้ว่าจะติดต่อใคร เมื่อคุณคิดว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่						

ภาคผนวก 7: แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม

เตรียมแบบนี้แจกให้ผู้เข้าร่วมทุกคนในช่วงสรุปการประชุม หรือวิทยากรจะประเมินผลผู้เข้าร่วมทางวาจา ก็ได้โดยใช้คำถามง่ายๆ เช่น การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งนี้มีประโยชน์หรือไม่ ข้อมูลใดที่คุณได้เรียนรู้มีประโยชน์ที่สุด มีอะไรที่ควรปรับเปลี่ยนเพื่อการจัดประชุมครั้งต่อไป

แบบแสดงความคิดเห็น

ความคิดเห็นของท่านเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อเรา โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านเพื่อช่วยให้เราได้พัฒนางานด้านการคุ้มครองเด็กต่อไป

1. โปรดระบุหน่วยงานของท่าน

- ☐ รัฐบาล
 ☐ ธุรกิจ
 ☐ ชุมชน
 ☐ อื่นๆ โปรดระบุ

2. โปรดระบุเพศของท่าน

- ☐ หญิง
 ☐ ชาย
 ☐ อื่นๆ

3. โปรดทำเครื่องหมายตามความคิดของท่าน

วิทยากรนำเสนอได้ชัดเจนและเนื้อหาเข้าใจง่าย	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย
เนื้อหา มีประโยชน์	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย
การอภิปรายช่วยให้ข้าพเจ้ามีความเข้าใจในประเด็นนี้มากขึ้น	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย
การอภิปรายช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำสิ่งต่างๆ ในการคุ้มครองเด็กมากขึ้น	☐	เห็นด้วย	☐	เฉยๆ	☐	ไม่เห็นด้วย

4. เนื้อหาส่วนใดของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งนี้ที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน/ชีวิตของท่านมากที่สุด

.....

.....

.....

.....

.....

5. อะไรที่เราควรปรับปรุงให้การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งนี้ดีขึ้น

.....

.....

.....

.....

.....

6. กรุณาชี้แจงสิ่งที่ท่านวางแผนว่าจะทำแตกต่างไปจากเดิมหลังจากได้รับข้อมูลและเรียนรู้เพิ่มเติมจากการประชุมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

7. ความคิดเห็นเพิ่มเติมอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 8: ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการอบรม/ประชุม

ตารางนี้ควรนำมาใช้บันทึกข้อมูลการติดตามและประเมินผลการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งวิทยากรจะเป็นผู้จัดทำรายงานนี้และส่งให้กับหัวหน้า/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อติดตามผลการเรียนรู้ของผู้เข้าร่วมอบรมและเพื่อการปรับปรุงกิจกรรมการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นรูปแบบนี้ในอนาคต

1. แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม

รวมทั้งรายงานวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม (ภาคผนวก 6)

2. แบบแสดงความคิดเห็น

รวบรวมข้อมูล และสรุปดังนี้

1. หน่วยงานและเพศของผู้เข้าร่วมประชุม

หน่วยงาน	จำนวนทั้งหมด	จำนวนผู้หญิง	จำนวนผู้ชาย	จำนวนเพศอื่น
รัฐบาล				
ธุรกิจ				
ชุมชน				
อื่น ๆ				

2. ความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม

	เห็นด้วย		เฉย ๆ		ไม่เห็นด้วย	
	จำนวนและ %		จำนวนและ %		จำนวนและ %	
วิทยากรนำเสนอได้ชัดเจนและเนื้อหาเข้าใจง่าย						
เนื้อหาดีประโยชน์						
การอภิปรายช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจประเด็นนี้มากขึ้น						
การอภิปรายช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำ สิ่งต่างๆ ในการคุ้มครองเด็กมากขึ้น						

3. รวบรวมคำตอบจากคำถามที่ว่า “เนื้อหาส่วนใดของการประชุมครั้งนี้ที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน/ชีวิตของท่านมากที่สุด”

.....

.....

.....

.....

.....

4. รวบรวมคำตอบจากคำถามที่ว่า “อะไรที่เราควรปรับปรุงให้การประชุมครั้งนี้ดีขึ้น”

.....

.....

.....

.....

.....

5. รวบรวมคำตอบจากคำถามที่ว่า “กรุณาแจกแจงถึงสิ่งที่ท่านวางแผนว่าจะทำแตกต่างไปจากเดิมหนึ่งอย่างหลังจากได้รับข้อมูลและเรียนรู้เพิ่มเติมจากการประชุมครั้งนี้”

.....

.....

.....

.....

.....

6. รวบรวมความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อสังเกตของวิทยากร

ข้อสังเกตของวิทยากรมีความสำคัญในการประเมินและปรับปรุงกิจกรรม วิทยากรควรสังเกตว่าผู้เข้าร่วมตอบคำถามอย่างไร มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มอย่างไร แสดงความสนใจหรือไม่ และถามคำถามที่กระตุ้นความคิดหรือไม่ ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งของการประเมินผู้เข้าร่วมประชุมในด้านปฏิกิริยาตอบสนอง การเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

1. กรุณาระบายความประทับใจโดยรวมของคุณในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

2. กรุณาอธิบายถึงปัญหาที่พบในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

3. มีการนำเสนอปัญหาใดที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กหรือไม่

.....

.....

.....

.....

.....

4. กรุณาให้ความเห็นเกี่ยวกับระดับความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของผู้เข้าอบรม

.....

.....

.....

.....

.....

5. บทเรียนใดบ้างที่คุณจะนำไปใช้ที่สามารถนำไปใช้ในการอบรมครั้งต่อไป

.....

.....

.....

.....

.....

6. ควรปรับปรุงการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเนื้อหาให้ดียิ่งขึ้นได้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

7. ควรจัดให้มีการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งต่อไปหรือไม่ จัดสำหรับใคร และเพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อปกป้องเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) ศูนย์นี้จัดทำคู่มือวิทยากรสำหรับโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยแบบนี้ นอกจากนี้เอกสารทางการศึกษาอื่นๆ ที่โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยได้จัดทำขึ้นประกอบด้วย

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ:
คู่มือวิทยากรในการให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ:
คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับตัวแทนชุมชน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ:
คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมกับหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว

คู่มือนี้ได้รับการจัดทำเป็นภาษาอังกฤษ กัมพูชา ลาว และเวียดนามเรียบร้อยแล้ว โดยปรับเนื้อหาให้เข้ากับบริบทของแต่ละประเทศ

เด็กที่ทำงานและพักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมของการท่องเที่ยวมีความเสี่ยงเป็นพิเศษต่อการถูกทารุณกรรมทั้งทางร่างกาย อารมณ์และทางเพศ การที่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสมและทันเหตุการณ์เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการคุ้มครองเด็กให้ได้รับความปลอดภัย

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม: คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก ได้ให้แนวทางในการดำเนินการประชุมที่วิทยากรสามารถปฏิบัติตามได้ง่าย พร้อมทั้งนำเสนอเครื่องมือที่วิทยากรสามารถใช้ในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก คู่มือนี้ออกแบบมาเพื่อให้ความรู้และทักษะแก่ผู้เข้าร่วมในการไปปรับใช้ในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในการดูแลลูกหลานให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมทางเพศ และได้เตรียมทุกอย่างที่วิทยากรจำเป็นต้องใช้ในการอภิปรายแบบมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบจากผู้เข้าร่วม ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยอาศัยเทคโนโลยีน้อยที่สุด

Child Safe Tourism

Take action against abuse

โครงการเด็กปฐมวัยเป็นโครงการที่ริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในบริบทการท่องเที่ยวภายในประเทศ กัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) โครงการนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างศูนนิมิตและสำนักงานปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime) โดยนำเสนอวิธีดำเนินงานแบบคู่ขนานซึ่งใช้หลักการทำงานทั้งด้านการป้องกันและด้านการคุ้มครองเด็กควบคู่กันไป